

Интерно
гласило
војних ветерана
1993

ИЗДАВАЧ
Удружење војних пензионера Србије
Београд, Браће Југовића 19
ЗА ИЗДАВАЧА
Љубомир Драгањац

Година VIII ■ Број 77 ■ МАЈ 2010.

ГЛАВНИ И ОДГОВОРНИ УРЕДНИК
Миладин Петровић

ЛИКОВНО-ГРАФИЧКИ УРЕДНИК
Милен Чуљић

СТАЛНИ САРАДНИЦИ
Др Часлав Антић, Крсман Милошевић,
мр Радош Плазинић

ДОПИСНИЦИ
Добросав Алексић (Алексинац),
Ранко Бабић (Ниш), Предраг Добић
(Сремска Митровица), Радивоје
Здравковић (Подгорица), Душан Крњајић
(Чачак), Петар Кнежевић (Београд),
Будимир М. Попадић (Нови Сад), мр
Александар Симоновски (Крушевач),
Стеван Стојановић (Шабац)
Драгослав Ђорђевић (Крагујевац)

ФОТОГРАФИЈЕ У БРОЈУ
М. Чуљић, М. Петровић, Б. Попадић,
дописници и сарадници

УНОС ТЕКСТОВА
Редакција

ДИСТРИБУЦИЈА
Павле Лучић

Лист излази месечно.
Тираж: 2. 600 примерака
Телефон-факс: 011/322-8076

ШТАМПА
Пан-пласт, Београд

Адреса, Београд, Браће Југовића 19
Ел. пошта: logosmil@yahoo.com

ISSN 1452-3809

НАСЛОВНА
СТРАНА

Снимио
Миладин
Петровић

**Осврт на новине у
Правилнику о опоравку
ПОМОЋИ ОНИМА КОЈИМА
ЈЕ ПОМОЋ
НАЈПОТРЕБНИЈА**

Страна 9

**Информисање у Новом
Саду и Нишу
НАЈВАЖНИЈЕ јЕ
ЈЕДИНСТВО**

Стране 10-11

**Из Општинске
организације УВП
Вождовац-Савски венац
ИСТИНСКИ И ЈЕДИНИ
ЗАШТИТНИК**

Страна 14

**Са редовне годишње
конференције УПВЛПС
ВЕРНОСТ ИЗВОРНИМ
ПРИНЦИПИМА**

Страна 15

**Ко је Цејми Шеј
НАДМАШИО ГЕБЕЛСА**

Стране 16-17

**Невоље станара у насељу
СРЦ Сурчин
ГРАЂАНИ “НИЧИЈЕГ
СЕЛА”**

Стране 20-21

**Са Скупштине Удружења
војних бескућника
ЈОШ ЈЕДАН АПЕЛ
ДРЖАВИ**

Страна 21

**Све упорнији захтеви да се
одрекнемо наслеђа и
патриотизма
ПОКУШАЈ “ГЛАЧАЊА
ИСТОРИЈЕ”**

Страна 24

**Преподобни Јустин и
Симеон међу светитељима
ВРЛИНЕ СУ ЊИХОВА
ИМОВИНА**

Страна 25

**Из Поштанске штедионице
ПОВРАЋАЈ НАПЛАЋЕНЕ
ПРОВИЗИЈЕ**

Страна 29

Новине у хирургији ВМА

**УГРАДЊА ВЕШТАЧКЕ
ПЛУЋНЕ АРТЕРИЈЕ**

Лекари Клинике за грудну хирургију и Клинике за кардиохирургију ВМА недавно су, по први пут у нашој земљи, извели јединствени захват уградње вештачке плућне артерије код пациенткиње М.В. (62) која је боловала од тумора левог плућног крила који је урастао у плућну артерију.

У оваквим ситуацијама најчешће се практикује радикални хируршки захват одстрањивања целог плућног крила (пулмектомија). Хирурзи ВМА успели су да одстрane тумор у целости уз одстрањивање горњег режња (лобектомију), а ресекцијом плућне артерије и заменом ресецираног дела вештачким крвним судом практично је сачуван и потпуно реституисан доњи режња који представља више од 50 одсто функционалног дела плућног крила. Постоперативни ток је протекао уредно, а контролна снимања показала су одличну проходност реконструисане плућне артерије и комплетну функционалност преосталог дела плућног крила.

Управа ВМА је поносна на најновији успех њихове хируршке школе.

CIP –
Каталогизација
у публикацији
Народна
библиотека
Србије
Војни ветеран
ISSN 1452-3809

Разговор с потпредседником Владе Србије др Јованом Кркобабићем

ШТИТИМО СТЕЧЕНА ПРАВА

Председник вашег удружења Љубомир Драгањац и Коста Арсеновић знају да сам бар десет пута био и код министра одбране и код његовог државног секретара задуженог за социјалну политику и код свих, а нарочито код министра за финансије. Тражио сам да се дуг према корисницима војне пензије реши. У почетку је износио око осам милијарди динара, а сад је већ прешао једанаест милијарди. Упозорио сам их да ће тај дуг, ако буду чекали, изаћи на петнаест милијарди, и да ће то бити озбиљан проблем...

Захваљујући помоћи народног посланика Константина Арсеновића, 25. маја ове године, потпредседник Владе Србије др Јован Кркобабић љубазно је примио уредника „Војног ветерана“ у свом кабинету, у Немањиној 11, и одговорио на питања о реформи система ПИО.

Војни ветеран: Господине потпредседничке, у току је рад на променама у систему ПИО. Доклје се стигло и каква решења се предвиђају за војне осигуранике?

Др Кркобабић: Реформа система ПИО је у току. Радни материјал је припремљен, а нацрт Закона још није прошао кроз Владу Србије. Оно што је ново у том систему јесте да се од четири досадашња фонда пензијско-инвалидског осигурања – фонда запослених, фонда војних осигураника, фонда самосталних делатности и фонда земљорадника прави један. Извршена је интеграција и урађен је јединствен ПИО. Када се ради о правима корисника пензија тај део апсолутно није дирањ. Тај део остаје и настојали смо да тај део заштитимо до краја. Дакле, пензије у сва четири фонда, остају нетакнуте и њих нико неће дирати. То значи, постојећа права пензионера су унутар система апсолутно стабилна и нико их не доводи у питање. Што се тиче система остваривања права, ту су настале одређене промене; поред овога што су фондови интегрисани у јединствен систем, подигнут је доњи праг за одлазак у пензију, горњи праг је остао по закону исти, с тим да се до 65 година стиже до 2020. године. Код инвалидских пензија нема никаквих промена. То значи, прва категорија инвалидитета производи истовремено и право из ПИО, друга и трећа категорија инвалидитета, у ствари, остварује инвалидитет или инвалидитет који омогућава рад на лакшим

пословима, што подразумева и доквалификације, преквалификације, дошколовање, после лечење и изналажење одговарајућих послова и радних места која одговарају способности тих лица која су инвалидизирана али не у мери да би могли да остваре право на инвалидску пензију. Што се тиче времена обрачуна пензија, пензије се код свих цивилних пензионера обрачунавају тако што се узима радни стаж од 1970, откад је уведена статистика; код војних пензионера то је 1996. година, што је такође свим добро. Наравно, ту је нешто мало оштрији однос него што је био до сада тако да не би долазило до тога да, рецимо, један човек са низним чином одлази у пензију већу од оне с којом је јуче отишао генерал и тако даље. Дакле, неко уједначење је направљено код највише и најниже пензије; највиша пензија је 3,8 просечних зарада, као највиши кофицијент, а најнижи кофицијент биће нешто око 11.000 динара, сем пољопривредника где је тај доњи праг подигнут са садашњих осам за још један одсто бруто личних доходака, тако да ће тај праг бити и за њих нешто повољнији.

Што се тиче усклађивања пензија и њихове индексације, оно ће ићи два пута годишње. Водимо битку са међународном заједницом око тога. Пензије су, као што znate, замрзнуте до априла 2011. У априлу и октобру 2011, и у априлу 2012. пензије ће се ускладити са зарадама у јавном сектору. Јавни сектор је све оно што се финансира из буџета, укључујући ту и велика јавна предузећа система. Могло би се рећи, то је све оно што је државни сектор у овом тренутку, али не само државни него и онај бивши друштвени, у оквиру јавног, који још није приватизован и није му промењен статус. У сваком случају, до октобра 2012. пензије ће се усклађивати са зарадама у јавном сектору два пута годишње, а после 2012. такође ће се усклађивати на

шест месеци, с тим да ће пратити раст инфлације плус раст бруто друштвеног производа.

Војни ветеран: У већини држава у свету социјално осигурање војних осигураника је аутономно као што је било уређено и Законом о Војсци Југославије. Који су разлози да се тај систем напусти?

Др Кркобабић: Пазите, што се мене лично тиче, да ви не бисте били у заблуди, ја нисам човек који је тражио да се то осигурање приклучи јединственом систему ПИО, то је ствар политике државе, Министарства одбране и оних који о томе одлучују. Што се мене тиче, то је иначе изузетно мали сегмент у односу на укупан систем који има 1 650 000 корисника пензије. Значи, вас свих корисника војне пензије заједно је око педесетак хиљада, а од јануара идуће године активних људи (у Војсци) имаћете највише око 35000. А тих тридесет или 35000 активних неће бити у стању ни на који начин да покривају трошкове из до-принosa за пензионере којих има скоро дупло више. Пензија се остварује по три основа: радни стаж, године живота и уплата доприноса. Потребно је да на-вршиш радни стаж рецимо 40 година, да имаш 60 или 65 година живота (зависи од тога у ком тренутку то посматраш), и да си уплатио допринос за све те године за пензију. И на тај начин се израчуна, од твоје пензије ће зависити и твој лични бод. Тај лични бод може да вуче до 3, 8 просечних зарада. То значи, ако је зарада 35 000 динара, то се помножи са 3,8 па израчуна колика ће ти бити пензија ако имаш највишу плату; ако си радио неки мање плаћени посао онда ће то бити толико колико јесте. Пензије се крећу између 8000 и 102000 динара. Наравно, онај који је отишао у пензију са 15 година стажа, а радио неке помоћне послове и плаћао најнижу основицу осигурања, имаће мању пензију.

Углавном, једно је сигурно, права која су остварена неће се дирати, а у будуће права ће се остваривати по програму који је нешто строжији од претходног.

Војни ветеран: Шта ће бити са дуговима и потраживањима корисника војне пензије после интеграције Фонда СОВО у ПИО Србије? Реч је о потраживању по чл. 75 Закона о ВЈ, увећању пензијског основа због службе у одговарајућим условима и на руководећим дужностима и ванредном усклађивању од 1. јануара 2008. за 11, 06 одсто и другим потраживањима.

Др Кркобабић: Ја сам својевремено постигао коалициони споразум са нашим партнерима око тога да се изврши ванредно повећање пензија у новембру 2008. године. То повећање пензија од 10 одсто дато је и војним пензионерима иако вас није следовало. Истерао сам то зато што сам хтео да сви поделе исту судбину и коалициони партнери пристали су на то.

Уредник „Војног ветерана“ у разговору са др Јованом Кркобабићем

Што се тиче 63 пензионера из Црне Горе, који су скоро годину дана били без пензије, ја сам и то “на нож” истерао и ти људи су остварили право на пензију.

Што се тиче вашег дуга, до сада сам барем десет пута интервенисао, али пазите - све до првог јануара, кад овај закон буде ступио на снагу, ви имате посебан систем и тај систем је у директној ингеренцији Министарства одбране и вашег фонда за пензијско и инвалидско осигурање. Рекох већ да сам бар десет пута инсистирао да се ти дугови реше. То знају и председник вашег удружења Љубомир Драгањац и Коста Арсеновић, знају да сам бар десет пута био и код министра одбране и код његовог државног секретара задуженог за социјалну политику и код свих, а нарочито код министра за финансије. Тражио сам да се тај дуг реши. У почетку је износио око осам милијарди динара, а сад је већ прешао једанаест милијарди. Упозорио сам их да ће тај дуг, ако буду чекали, изаћи на петнаест милијарди, јер су ту камате и судски трошкови, и то може да буде велики проблем. Није моје да коментаришем зашто је то тако, али је очito да то није у првом плану у односу на неке друге приоритете.

Војни ветеран: Ипак, очи корисника војне пензије су упрте у вас. Мисле да можете више да им помогнете.

Др Кркобабић: Тако то можда изгледа, али кад седите овде преко пута мене, ово је Јован Кркобабић, знајте да сам најмање десет пута до сада обављао разговоре око тога дуга и упозорио и министра за финансије и министра одбране и Јовичића његовог државног секретара и директора Фонда СОВО, све сам их упозорио да ће то бити изузетно тежак проблем за државу. Ту су

хиљаде тужби већ у питању, ту је читав низ других проблема; неки ће отићи и до Стразбура оконичега, у ствари, око нечега што држава признаје за дуг; она зна да је толико дужна, питање је сада оcene оних који оцењују да ли то могу у овом тренутку да исплате. Ја сам тражио - дајте да седнемо људи, направите неки план па кажите, ево почињемо данас па ћемо то завршити у наредних десет рата, за две године, па ћемо људима исплатити и тако даље. Тако сам ја исплаћивао заостале пензије цивилним пензионерима. Међутим, да ме разумете, овде ја немам никакву ингеренцију, и отуда нисам у стању да вам кажем - ево људи то ћу вам ја завршити. Да је закон донет, будите сигурни да би се онда грдо посвађали или би ово било завршено. Али, пошто то није у мојој ингеренцији остало ми је једино да апелујем на надлежне.

Војни ветеран: Будући да Фонд СОВО улази у састав ПИО Србије, ко ће корисницима војне пензије плаћати увећане трошкове становња, накнаде за побољшање материјалног положаја и друге накнаде?

Др Кркобабић: Накнаде за увећане трошкове становња и друге накнаде нису у оквиру пензијског фонда, у оквиру пензија, то се из других средстава надокнађује и то ће буџетски бити утврђено на други начин и опет ће Министарство одбране или неко други тај део обавеза покривати, то нема везе са пензијским осигурањем, пензијско осигурање је очишћено од свих давања која нису везана директно за пензије.

Војни ветеран: Војни пензионери се плаше да то неће бити адекватно решено, да се неће поштовати специфичност војне професије.

Др Кркобабић: Права људи ће бити испоштована до краја, неће бити дискриминације по било ком основу, верском, националном, расном, политичком, да не говорим о томе да ћемо водити борбу против криминала, појединачног и организованог. Наша је опција стварање социјално праведне државе и на томе градимо целу филозофију. Пензионери и сви људи који живе сада у оваквим условима, па и сви други се бимесмена и великих тајкуна, надам се да овај програм разумеју, јер је близак сваком човеку, свакој породици. Америка прелази на државни интервенционизам, какав либерални капитализам, тај капитализам нас је стрпао ту где смо. У сваком случају, ПУПС је партија која заступа интересе најугроженијих категорија грађана ове земље, свих социјалних категорија, од пензионера, инвалида, бораца, незапослених, отпуштеных са посла, избеглица, протераних итд. Против је свих видова дискриминације и против свих видова разноразног тероризма, појединачног и организованог криминала.

Војни ветеран: Остаје чињеница да многи захтеви војних пензионера нису испуњени а међу њима је најважнији захтев: да Фонд СОВО остане у надлежности Министарства одбране.

Др Кркобабић: Ја вам лепо кажем да ни на који начин нисам инсистирао ни тражио да се војни пензионери укључе у овај систем. То морате да разумете. То је, да тако кажем, шири пројекат државе и закључак је донет још раније, још пре две-три године; законом је предвиђено да се интегришу сви фондови и ја сам само наставио тамо где су они почели а ништа нису урадили. И од сада ћемо бити заједничку битку за остваривање наших права. А да бисмо ту битку добили до краја, да не изгубимо и оно што имамо и више од тога, требало би да будемо свесни своје позиције; морамо се удржити и организовати да бијемо ту битку заједно.

Војни ветеран: Има ли времена и могућности да се нешто поправи у предлогу Закона што се односи на војне пензионере?

Закон је завршен и усаглашен са свима у радној групи и ту нема потребе више ништа да се поправља што се тиче закона. Оно што је остало ван закона није ни требало да буде у закону. Да ли ћете ви добити неку накнаду за становње или неку другу накнаду то нема никакве везе са законом о пензијском осигурању. Да ли ће неки инвалид добити помоћ, разумете ме, па то нема везе, ту је Министарство за социјалну политику, и оно је задужено да решава социјалне проблеме земље и појединачца у тој земљи и да завршава тај посао, није то посао пензијског осигурања. Пензијско осигурање решава питање обезбеђења средстава и исплате пензије.

Разговарао **Миладин Петровић**

Министар одбране Драган Шутановац информисао војне пензионере

БОЛНЕ РЕФОРМЕ

Због исплате дуга корисницима војне пензије, који је настао у периоду од 1. августа 2004. до 30. новембра 2007, на основу правоснажних и извршних пресуда, постоји реална опасност да дође у питање редовна исплата војних пензија

Министар одбране Драган Шутановац информисао је, 24. маја ове године, у преговору сали Медија центра "Одбрана", представнике Удружења војних пензионера Србије - чланове Главног одбора, представнике општинских и градских одбора и других тела и органа Удружења, као и госте, о актуелним корацима у реформи система одбране и напорима које Министарство одбране улаже у превазилажењу проблема са којима се сусрећу војни пензионери.

Информисању су присуствовале и најодговорније старешине из Министарства одбране надлежне за питања статуса, социјалног осигурања и стандарда војних пензионера: бригадни генерал Слађан Ђорђевић, начелник Управе за кадрове, пуковник Слађан Ристић, начелник Управе за традицију, стандард и ветеране и пуковник Милојко Миловановић, директор Дирекције за војне осигуранике. Удружење војних пензионера Србије представљао је председник Љубомир Драгањац.

Захваливши се министру Шутановцу и његовим сарадницима што се одавали на позив Удружења да информишу кориснике војне пензије, председник Удружења Љубомир Драгањац истакао је да је министар Шутановац први званичник тог ранга који се састао са војним пензионерима, истакавши напоре које Министарство улаже у решавање проблема војних пензионера.

Овом информисању претходио је сусрет министра Драгана Шутановца и председника УВПС Љубомира Драгањаца кад су се и договорили да министар на овакав начин информише војне пензионере. Министру је тада уручен допис са питањима у коме се, у сажетом облику, износе скоро сви захтеви које је Удружење последњих година упућивало надлежним државним органима:

ЉУБОМИР ДРАГАЊАЦ,
председник УВПС

"Поштовани господине министре, Удружење војних пензионера Србије, у децембру 2009. године покренуло је иницијативу за решавање актуелних проблема социјалног осигурања војних осигураника. Проблеми и предлози за њихово правично и сврсисходно решавање достављени су потпредседнику Владе Републике Србије, министру одбране и министру рада и социјалне политике. Кабинет потпредседника Владе је одговорио да је наш предлог упутио над-

лежном Министарству за рад и социјалну политику а Министарство за рад и социјалну политику одговорило да је предмет упућен Министарству одбране чији ће представници бити у радном тиму Владе за израду предлога за измену и допуну Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Министарство одбране на поднету иницијативу није одговорило нити је било кога из Удружења консултовало по питању реформе пензијског и инвалидског осигурања.

Удружење војних пензионера заједно са органима Фонда за СОВО до сада је више пута аргументовано образлагало да предлог за интеграцију социјалног осигурања војних осигураника у систем ПИО запослених није правичан ни сврсисходан, јер не уважава евидентне специфичности војне службе, стечена права и може дестимултивно деловати на определење за војну службу у будуће. Такво решење није ни у складу са упоредноправном праксом у већини држава.

У складу са тим Удружење сматра да систем социјалног осигурања војних осигураника треба уредити на начелу аутономности у организационом, финансијском и нормативном погледу.

Да би се ово остварило неопходно је:

- Изменити Закон о министарствима Владе Републике Србије, тако да социјално осигурање војних осигураника буде стављено у надлежност Министарства одбране;

ДРАГАН ШУТАНОВАЦ,
министар одбране

Министар Шутановац је на почетку информисања искористио прилику да војне пензионере упозна са најважнијим резултатима Министарства одбране у протеклом периоду са акцентом на професионализацији Војске Србије и подизању угледа те институције у друштву.

Он је изнео податке који сведоче да је располагање новчаним средствима у МО данас далеко ефикасније него претходних година и да војни буџет, иако смањен услед економске кризе, успева да подмири трошкове у које спадају и војне пензије.

Подвукao је да око 80 одсто војног буџета одлази на персоналне трошкове оценивши да то представља велики напор за систем који не располаже са довољно новца нарочито за значајније пројекте опремања.

"Да би систем био самоодржив и функционалан", вели министар Шутановац, "треба да буде 40 одсто персоналних трошкова, 30 одсто оперативних и 30 одсто инвестиционих. Ми имамо ситуацију да имамо 80 одсто персоналних трошкова а то су плате и пензије. Значи од наших 709 милиона евра 80 одсто одлази на плате и пензије овакве јесу сада, значи мање од 20 одсто ми имамо новца за извођење професионализације и за набавку наоружања и савремене војне опреме, што је верујте ми испод сваког нивоа који постоји било где на свету."

Оно што је такође важно то су примања у систему. Године 2007, када

јачално осигурање војних осигураника буде стављено у надлежност Министарства одбране;

- Израдити и донети Закон о социјалном осигурању војних осигураника чија би полазна основа била постојећа регулатива уз потребне измене и усклађивања;

- Алтернатива наведеном била би: Да се социјално осигурање војних осигураника уреди као посебно поглавље у Закону о ПИО запослених Србије;

Ови предлози усмерени су ка квалитетнијем уређивању система социјалног осигурања војних осигураника и разрешавању бројних проблема од којих посебно истичемо.

смо ми дошли у Министарство, тада је било око 52.000 пензионера са просечном пензијом од 30.500 динара а данас је просечна пензија готово 39.000 динара и има нешто мање војних пензионера јер је практично мања војска. Данашња војна пензија је већа од плате у Министарству одбране укључујући сву војску и већа, наравно, и од републичког просека. Знам да ће неко рећи да сте сви ви одлазили у пензију са високим чиновима и да зато имате високе пензије итд. Међутим, то показује да систем у ваше време није био адекватан јер није логично да сви заврше као пуковници; напротив тај систем не може тако да функционише никде, ни у фирмама једној не можете сви да завршите као директори јер има један директор... И ми смо у новој систематизацији и формацији у оквиру Министарства и целе војске структуисали тако да има у просеку знатно мање високих чинова него што је било раније. Речимо да је у Министарству одбране било 450 пуковничких места, сад смо их смањили на око 150, значи три пута мање. Идеја нам је да само најбољи могу да напредују до краја и да неко може сутра као капетан да оде у пензију. Свуде где се запослите у држави као референт, уколико нисте спремни да се школујете даље, уколико не дајете све од себе на послу, остајете референт до пензије. Зашто то говорим, зато што уколико сви иду до високих чинова онда и пензије иду до високих, онда се не зна ко је ту добар а ко лош и онда цео систем трпи. Имали смо ситуацију пре само неколико година да чинова потпоручника, поручника, капетана до чина мајора буде практично колико пуковника. Значи да је било ненормално много високих официра... Сада правимо једну фину пирамиду кадрова у којој се све тачно зна. Када разговарам са странцима, они одмах питају, прво, колико је ваше учешће у бруто домаћем производу са буџетом, друго питање - структура буџета и треће питање - кадровска мапа. И када покажете та три питања они знају да ли је ваша војска структуисана на модеран начин или није. Кадровска мапа која је постојала овде до пре неколико година била је тотално неуправнотежена, била је тотално испресецана и није имала никакву функционалну способност. Сви су

напредовали па сад ко је добар тај је за службу а ко није њему следије. Укинули смо то где следије, следије само ономе ко се труди и мислим да је то за цео систем јако добро."

Министар је подсетио да је у оквиру недавне реорганизације Министарства одбране основана и Управа за традицију, стандард и ветеране која ће се убудуће бавити и проблематиком која је и била тема састанка са члановима Удружења.

"Као што znate", рекао је министар Шутановац, "организацијом и систематизацијом у Министарству формирали смо Управу за традицију, стандард и ветеране за нешто што сам сматра да постоји као потреба имајући у виду да је било неприродно да наше Министарство нема ту управу која се брине о ветеранима, традицији и стандарду и мислим да са овим добијамо на једном квалитету са којим можете и ви да имате одређено очекивање, јер кажем то је нешто ново а надам се да ће бити једна од важнијих, успешнијих управа која се бави целокупним војним питањем", истакао је министар.

Осврћући се на поједине тврђење да је он "уништио војску", министар је изнео следеће чињенице:

"У моменту кад сам дошао у Министарство било је 36.220 припадника Министарства и Војске. А за оне који говоре да сам ја уништио војску, смањио бројчано стање итд. да кажем само да је садашње бројно стање 38.700, што значи да данас практично имамо 2.500 припадника МО и Војске Србије више него што смо имали пре три године када сам ја постao министар одбране. Нажалост, они који су критизери обично не гледају статистику, не гледају реалне цифре, већ имају критику која је паушална, која само доводи до тога да се дезавуише јавност без да се саопшти нешто што је истина."

"Управу за здравство", истакао је Шутановац, "потчинили смо министру одбране а ја сам је дао на управљање руковођење државном секретару др Зорану Весићу, и то је једна од условно речено новина. Сада покушавамо да направимо један компактнији систем војног здравства, имајући у виду да ово што је пуковник Миловановић причао имамо

велике проблеме. Да нисмо издали практично 40 одсто наших војних болница у Нишу, Новом Саду и Београду данас би наш здравствени систем био тотално урушен. Хочу да знate да су 2006. и 2007. године капацитети ВМА били искоришћени око 2/3, око 60 и нешто одсто. А кад се реално гледа, то је било испод 50 одсто. Приход је долазио искључиво од оних који су били радно запослени у систему одбране а расход је ишао и на пензионере. Да смо, којим случајем, остали на том нивоу од пре неколико година, од ВМА би остала само зграда и ништа више. Постојале су разне идеје да се она као таква угаси, да се приклучи Клиничком центру, да пређе у цивилно здравство, да се о њој бави Министарство здравља. Међутим, моја идеја је била да се то не дозволи, да ВМА остане у оквиру МО а да ми, делимично, бринемо о цивилима са којима имамо годишњи уговор од око 2,7 милијарди динара, и да са тим новцем инвестирамо у даље опремање наше ВМА која је данас поново постала респектабилна болница, што једно време, верујте ми, сем бренда и име, није била.

Уписана је прва генерација студената, а ових дана уписујемо и другу. На 25 места је 210 кандидата од чега је 51 вуковац. Значи имајемо тада волју да за неких 6 година имамо лекаре који су сви практично вуковци, који су уписали нашу Војномедицинску академију. Важна ствар је да ми школујемо пре свега официре, па онда лекаре. Они ће сви бити школовани као официри и лекари као што имате стручних информатичара и не знам којих још смерована на војној академији тако ће и они практично бити свој смрт."

Министар Шутановац одговарао је и на питања чланова Удружења која су се тицала статуса пензионера, наглашавајући да је МО до сада већ доста урадило како би одређен број њих коначно добио станове те да ће током наредне године још око 1.000 таквих проблема бити решено.

Он је подсетио и на акцију бескаматног кредитирања војних пензионера који су том приликом добили по 20.000 евра како би решили стамбено питање. •

Прописи и регулативе: Законом о министарствима Владе Р. Србије, социјално осигурање војних осигураника дато је у надлежност Министарства за рад и социјалну политику. Овакво решење у пракси се показало као веома лоше и потпуно несврсисходно. Послови из овог домена нису преузети већ је то и даље радило МО мимо закона и парцијално.

Законом о Војсци Србије измене су одредбе о усклађивању пензија и оне се више не усклађују са кретањима плате професионалних војника. Као последица тога решења, сада постоје четири категорије корисника војних пензија истог чина и положаја у моменту пензионисања а

различитих износа пензија од 15 - 45 одсто.

Кршење прописа на штету војних осигураника: -Непримењивање члана 75. Закона о ВЈ, да плата по чину и положају официра не може бити мања од 3 не-то зараде запослених у Р. Србији није поштована па су плате професионалних лица уместо 3 износиле 0,7 до 1,2 просечне зараде, због чега су војни пензионери поднели неколико десетина хиљада тужби.

• Уредбом Владе СРЈ о платама професионалних војника у 2005. години дошло је до пада просечне плате по чину и положају подофицира испод доњег ми-

нимума 65 одсто од просечне плате официра, због чега су поднете бројне тужбе за накнаду штете.

• Непримењивање Уредбе о платама професионалних војника од 1. 8. 2004. године дошло је до неусклађивања дела пензија, због чега је поднето више хиљада тужби и просечно се дугује војним пензионерима 3 до 4 месечне пензије.

• Због недостатка новчаних средстава Фонд за СОВО у периоду од 1.12. 2005. до 31.12. 2009. године није обрачунавао и уплаћивао прописане доприносе за здравствено осигурање и побољшање

БАЗА "ЈУГ"

Поносан сам на то што смо након седам година рада успели да завршимо базу Југ. То је највећа касарна направљена у последњих више десетина година. Ако постоји могућност да се организујете, волео бих да вам ми помогнемо - да видите како то изгледа, то је нешто што је свакако понос нашег система.

БУЏЕТ

Кад узмете пензије од буџета Министарства одбране имате буџет који је готово исти као што има и Министарство унутрашњих послова. Ја често слушам како највећи буџет има војска а онда кад то сведете на оно што јесте видите да полиција има већи буџет од нас или исти као ми. С друге стране, постоје и специфичности које се тичу и војног здравства, ја не мислим да било ко од вас треба да приступи цивилном здравству, мислим да сте ви систем задужили да се систем брине о вама до краја. Али морамо да наћемо модус како да се то изведе, да заједно нађемо решење, да буде условно речено свима подједнако добро.

Рећи ћу вам да је мој став да војска мора да постоји и ја бих волео да буде и јача него што јесте и са бољом опремом и чак можда да има веће бројчано стање али је неопходно да искорачимо из граница наше земље и да будемо свесни да само с једним партнерским односом са својим пријатељима из света можемо да градимо безбедну будућност за нашу земљу.

МИЛОЈКО МИЛОВАНОВИЋ,
пуковник директор фонда СОВО

Информисао је скуп о најакуелнијим питањима о раду Фонда и тешкоћама због насталог дуга према корисницима војне пензије. Том приликом он је, између осталог, рекао:

"Ја желим само да укажем на неколико карактеристичних ствари, једна од тих ствари је дуг према корисницима војне пензије који је настао као последица неисплаћивања пензија, односно мање исплаћених пензија у периоду од 1. августа 2004. до 30. новембра 2007. И znate da је на основу тога настао дуг од 4 милијарде 512 милиона, то је резултирало подношењем великог броја тужби, 25.700 је регистровано у деловодству Фонда а сада је по основу правоснажних и извршних решења наплаћено око милијарду и 143 милиона. Чињеница да нам за финансирање нето пензија на месечном нивоу треба око милијарду и 933 милиона, говори нам да практично други део пензије за месец новембар који се исплаћује из буџета за ову годину виси, јер нећемо имати довољно средстава да га исфинансирамо. Што се тиче здравственог осигурања, ми треба на месечном нивоу да исплаћујемо 12,3 одсто доприноса за здравствено осигурање, међутим ми нисмо успели да добијемо средства од Републике Србије тако да смо уместо милијарду и 560 милиона, колико смо до сада требали да обезбедимо, обезбедили негде око 640. Ви треба да знаете да је лечење војних пензионера практично ослоњено на средства из доприноса који се плаћају на плате професионалних војника што у месечном збирку износи негде око 128 милиона. Срећемо се са великим бројем захтева за усклађивање пензија од 11,06 одсто. Фонд је

до сада примио око 21.300 захтева за усклађивање тих пензија. Став нашег Министарства јесте да у овом тренутку нема правног основа за тим усклађивањем, а то је и став Министарства рада и социјалне политike с обзиром на то да је повећање припадало лицима која остварују пензију у цивилном систему због тога што је проценат усклађености пензија пао испод 60 одсто усклађености у односу на износ плате. То се у систему одбране никада није десило, јер просечна пензија за наше пензионере износи 38.900,17 динара и далеко је већа у односу на цивилни систем где код запослених она износи 21.700 динара, код самосталних делатности 21.300 и код пољопривредника износи негде око 8.100 динара. Ја знам да ћете ви одмах рећи да када посматрате просечне износе пензија да се оне не могу упоређивати с обзиром да према квалификацијоној структури Фонд има 62 одсто корисника који имају високу стручну спрему односно има 38 одсто корисника који имају средњу стручну спрему. А аналитички подаци од Републичког фонда ПИО о квалификацијоној структури лица која користе пензију од њих никада нису била доступна.

Што се тиче стамбеног збрињавања, у току ове године направљен је изузетан помак. Он се огледа, између осталог, у томе што лица уколико то желе могу користити стамбени кредит у износу до 20.000 евра за своје стамбено збрињавање. До сада смо имали 489 захтева који су поднети за одобрење овог кредита; са 354 лица склопили смо уговор и на рачун продајца непокретности уплатили средства, што значи да је Фонд за ову намену у току ове године потрошио око 700 милиона динара. Уједно желим да вам кажем да је министар одбране господин Шутановац обећао да ћемо на овај начин збринути око 500 лица за шта у систему одбране постоје средства.

Упознат сам са вашим жалбама што се тиче дугог чекања на листама које се формирају на ВМА. Сама чињеница да се на пензије издаваја допринос за здравствено осигурање, тражимо средства за укључивање 500 постельја ВМА у општи систем здравственог осигурања Републике Србије. Та средства која ВМА остварује пружајем услугу користе се између осталог и за ваше здравствено збрињавање. Уједно смо са Републичким заводом за здравствено осигурање склопили уговор о пословно техничкој сарадњи." •

материјалног положаја војних пензионера, што се негативно одразило на здравствено збрињавање и материјални статус корисника. Дуг по том основу износи више од шест милијарди динара.

- У погледу здравственог збрињавања војних пензионера учињена су значајна побољшања. Потребно је уложити додатне напоре да се разреше проблеми који постоје у здравственом збрињавању војних пензионера где нема војно-здравствених установа и смањи време чекања на прегледе и лечење у ВМА. У потпуности подржавамо определење да здравствено осигурање војних пензионера остане у надлежности МО.

- Стамбено обезбеђење корисника војних пензија је веома неповољно. Без

икаквог стана је око 5.500 а са неодговарајућим око 4.000 војних пензионера. Овакво стање траје скоро двадесет година и стално се погоршава. Коначно решење овог великог проблема мора да се донесе у најкраћем року и оно мора да буде потпуно извесно и финансијски обезбеђено.

Уколико би се пензијско-инвалидско осигурање војних осигураника интегрисало у систем ПИО запослених неопходно је:

- Донети нову Уредбу Владе Србије о обезбеђењу средстава за побољшање материјалног положаја војних пензинера у износу од 3 одсто на нето пензије, од чега би се за стамбено обезбеђење издвајало 2,5 одсто а за опоравак 0,5 одсто.

- Регулисати прописима обезбеђење средстава и начин исплате увећаних трошкова становаша за војне пензионере који немају стан.

- Прецизно регулисати начин уплате доприноса за здравствено обезбеђење за војне пензионере.

Веома је важно да се пре интегрисања прецизно регулише на који начин ће се решити накнада штете за коју су војни пензионери покренули управне и судске спорове.

И на крају веома смо задовољни са радом Фонда за СОВО и њиховим односом према нашем Удружењу.

Веома ценимо све напоре које МО предузима у решавању наших проблема. Очекујемо да ће се тако поступати и пре ма овим проблемима".

E.B. B.

Осврт на новине у Правилнику у опоравку

ПОМОЋ ОНИМА КОЈИМА ЈЕ ПОМОЋ НАЈПОТРЕБНИЈА

Још има тешко болесних корисника војне пензије који не знају да могу остварити новчану помоћ, па је веома важно да општинске организације УВПС и сви корисници војне пензије тим људима помогну да остваре ово право

УПравилнику о начину коришћења средстава Фонда за социјално осигурање војних осигураника, која се издвајају за опоравак корисника војне пензије („Службени војни лист“, бр.33/07, 43/08, 13/09 и 34/09 - у даљем Правилник), као што је најављено, биће извршне одређене измене и допуне, на које ћемо се овде осврнути. Такође, указаћемо и на одређене проблеме и пропусте у прикупљању документације по Правилнику о опоравку.

Код остваривања једнокране новчане помоћи због тешке материјалне ситуације (из члана 2. тачка 2. Правилника) лимит по издржаваном члану повећан је на 1350 бодова (са досадашњих 1200). Изражено новчано нови лимит ће бити 15.492,60 динара (до измене је био 13.771,20 динара). Ова измена ће се примењивати од 8. дана од датума „Службеног војног листа“ у коме буде објављена измена.

Напомињемо да ће, од датума од ког измене Правилника ступе на снагу, захтеве моћи да подносе КВП који буду испуњавали услове, а нису подносили захтев за доделу ЈНП у 2010. години, као и они КВП који су подносили захтеве за ЈНП, а одбидени су због тога што су прекорачили лимит или али га не прекорачују у изменењеном Правилнику.

Сви КВП који подносе захтев требало би да знају да је **образац захтева** прописан Правилником и саставни је део Правилника.

Молимо да се захтеви комплетирају пре слања Комисији, јер на тај начин се убрзава обрада. Потписи и овере морају бити оригинални. Образац захтева из раније важећег Правилника, као и образац захтева из Правилника о солидарној помоћи кога је донело УВПС, нису важећа документа и молимо да се не достављају.

Осим тога, требало би знати и следеће: **Образац изјаве о заједничком домаћинству, приходима и имовини** су обједињене три изјаве у једној и потребно је да се детаљно и у оригиналну попуне сви подаци.

Потписи морају бити оригинални, а оригинал изјаве се прилаже уз захтев. Изјава се може попунити и у Општинској организацији УВПС, а сведоци одговарају кривично за истиност података. У обрасцу се не могу вршити измене текста, а ни изостављање неких података (неки обрађивачи изостављају место и датум у коме је и када изјава дата, па је таква изјава непотпуна - неважећа). У неким општинским организацијама на овом обрасцу изјаве, а који је оверен од надлежног државног органа, дописују неке друге податке и врше накнадне овере, па су и такве допуне незаконите и неважеће.

Потврда о плати супруге доставља се у оригиналну, с тим да потврда треба да се односи на месец који претходи месецу подношења захтева. Потврда треба да садржи нето плату, а не просеке нето плате за више месеци.

ке друге). Изводи који се дају после измене закона о матичним књигама важе трајно (издати од 1. 3. 2010. године и касније). Изводи из МК венчаних из других држава могу бити и старији. Из разних разлога неки КВП тешко добијају нека документа из других држава, посебно насталих после распада Југославије (за ова лица препорука је да изврше упис у МК општине у којој имају пребивалиште у Србији). Тако нпр. лица која су рођена или венчана у Хрватској могу се - у посебном поступку - уписати у МК рођених и венчаних у својој општини пребивалишта у Србији и онда да та документа добијају без проблема.

Право на помоћ из Правилника припада једном у две календарске године, а неки КВП траже сваке године или чак више пута у истој години, па беспотребно оптерећују органе и Комисију; код састављања и подношења захтева треба се придржавати одредби Правилника, користити захтев и друге обрасце из Правилника, с тим да документацију треба сложити према редоследу наведеном на поглављу обрасца захтева. Захтев попунити читко и са свим подацима који се траже, завести у Општинској организацији УВПС и оверити потписом и печатом надлежног органа. Прилози долазе на крају. Када се прилажу налази и медицинска документација прилагати само најважнију документацију.

Напомињемо да је у интересу сваког КВП да му се захтев за доделу помоћи повољно реши у што краћем року, а то је могуће ако је достављени захтев исправан и комплетан.

Из напред наведених примедби се види који су разлози да се у вези дosta захтева мора тражити допуна, а то захтева време и ствара непотребну нервозу и нерасположење.

Неисправна и непotpuna документација успорава рад Комисије за опоравак, јер у вези неких захтева исти предмет се више пута разматра, проверавају подаци и сл.

Напомињемо да у Првостепеној Комисији и Стручној служби Комисије ради људи са богатим професионалним, радним и животним искуством (лекар, правник, економиста и други), тако да се сваки захтев може брзо и стручно решити. Комисија се у свом раду строго придржава одредаба Правилника, Закона о општем управном поступку и других закона.

Кроз рад на примени Правилника у контактима са појединим КВП долазимо до закључка да још има тешко болесних КВП, који и не знају да могу остварити новчану помоћ, па молимо све општинске организације УВПС и КВП да таквим људима помогну да остваре право на помоћ.

Миле Глумца

ЈЕДНОКРАТНА НОВЧАНА ПОМОЋ

За остваривање права на ЈНП због ванредних околности прилажу се одговарајућа документа, којима се доказује да су те околности наступиле, као на пример извод из МК умрлих, полицијски записник о саобраћајној несрећи, пожару, поплави и другим ванредним догађајима (од надлежног државног органа). За тешке болести: налаз специјалиста, конзилјарно мишљење, отпушне листе и друга документација.

За ову помоћ битно је стање у тренутку подношења захтева, јер је услов да се помоћ може остварити, да последице ванредних околности трају при подношењу захтева. Медицинска документација о болести из године подношења, а у начелу не старија од две године, мора бити налаз специјалисте (интернисте, кардиолога, инфектолога и специјалиста других грана медицине).

Уз дијагнозу специјалиста ВМА, војне болнице, цивилне болнице или установе, приложити и клиничке налазе који поткрепљују дијагнозу.

Супруге КВП које су запослене или примају пензију, права из здравственог осигурања остварују по цивилним прописима, КВП не може по основу њихове болести остварити права на ЈНП због болести јер оне та права могу остварити у свом фонду.

Председник УВП Србије Љубомир Драгањац информисао новосадске војне пензионере

САРАДЊА УСЛОВ ОПСТАНКА

Велика сала новосадског Дома Војске Србије била је 20. маја премалена да прими све заинтересоване војне пензионере који су желели да, из прве руке, од члног човека Удружења и његових најближих сарадника добију одговоре на многа питања која већ дуже времена оптерећују ову, бројчано никако занемарљиву, популацију.

Велико интересовање за информисање

Љубомир Драгањац и домаћин Милорад Орељ председник ГРО УВП Новог Сада

Изражавајући задовољство интересовањем чланства, Љубомир Драгањац је истакао како новосадско Удружење војних пензионера, што због бројности чланства (пети у УВПС) што због укупног броја војних пензионера на територији (трећи у Србији) али и бројности проблема, заузима значајно место у деловању Републичког удружења.

По речима Драгањаца, у Новом Саду се огледа скуп свих проблема који оптерећују и војне пензионере у целој Србији. У њему је највећи број пензионера без решеног стамбеног питања, али и највећи број некадашњих старешина, цивилних лица запослених у Војсци и њихових породица који су дошли из република бивше Југославије.

Управо такви и тако нагомилани проблеми и потреба за решавањем животних и

статусних питања захтевају од новосадске Градске организације пуну ангажованост, изузетну организованост и систематичност у раду.

Током разговора, новосадски војни пензионери детаљно су информисани о питањима материјалног и социјалног положаја, току и резултатима преговора са МО и Владе РС са ММФ, нацрту новог Закона о пензијском и инвалидском осигурању те многим другим од, за њих, виталног значаја.

(Не)намерно закидање пензионерских примања

Осврћући се током информисања на нацрт (новог) закона о ПИО Драгањац је упознао присутне да од 1. јануара 2011. го-

дине послове фонда СОВО преузема Републички фонд за ПИО, међутим фонд СОВО ће и у прелазном року, функционисати по посебном подрачују. Веома је значајно да, по нацрту, здравствена заштита и стамбено обезбеђење војних пензионера остају у надлежности МО.

Драгањац је напоменуо и то како, и поред чврстих обећања аутора нацрта, у његовој изради није учествовало ни једно лице из УВП нити су аутори прихватили предлоге које је доставило Удружење.

Већ дужи низ година актуелан је проблем неуслаживања војних пензија (позамашна финансијска средства) па држава, уместо да то разреши, упорно тражи нека друга решења присилљавајући војне пензионере да путем тужби и управних спорова остваре своја права. И томе као да се не назире крај, док се са друге стране дуговања државе, како време тече, све више увећавају.

На крају свог обраћања председник УВПС је позвао новосадско чланство на стрпење, у поједини случајеви, дугој борби за остваривање закинутих права као и на спречавање покушаја раслојавања Удружења јер их је и превише паралелних, попут Клуба генерала, Удружења пензионисаних подофицира, Удружења пензионисаних пилота и падобранца а има их вероватно и још по које или је у плану да се формира.

Кап у мору потреба

О тренутно горућем проблему, стамбеном збрињавању, присутним је говорио Зоран Вучковић председник ИО УВПС који уједно води и Реферат о стамбеном обезбеђењу војних пензионера. Како рече, без могућности утицаја на извршну и законодавну власт али бар са могућношћу стал-

САРАДЊА СА МО И ВОЈСКОМ

Не може Удружење постојати без сарадње са органима власти и то свако на свом нивоу. Без уске сарадње са МО и ГШ Војске Србије нема опстанка ни нашег Удружења, а она је у задње две године одлична и нема скупу војних пензионера коме не присуствују и представници ових институција. Морамо да сарађујемо и са другим сродним удружењима а не треба искључити ни сарању са политичким партијама уколико заступају и поштују наше интересе, нагласио је Драгањац.

БЕСКУЋНИЦИ

По речима Зорана Вучковића Законом је предвиђено да се 40 одсто средстава добијених од продаје напуштених војних објеката уложи у стамбену изградњу, међутим од њих 417 до сада је продато тек 8. Војним бескућницима смештеним у делу таквих објеката прети и исељење. А куда, како и где - нико не зна. Како кажу надлежни, нико не жeli да купи већ усељен објекат.

ног досађивања и указивања на постојеће тешке проблеме у стамбеном збрињавању бројне војнопензионерске популације.

Према расположивим подацима на територији Републике Србије се корисницима војних пензија годишње додељује 60-70 станови што је тек „кап у мору“ потреба и чини 40-45 одсто укупно изграђених станови за потребе МО. И поред тога без стана је и даље око 6200 војних пензионера и њихових породица, само у Новом Саду њих 767. Иако је у том граду још прошле године најављена изградња 300 војних станови још увек се није одмакло даље од најаве изградње.

Неповољну стамбену слику војних пензионера пред очима јавности али и надлежних државних органа чине још неповољнијом криминални поступци њих преко двестотинак који су у Федарацији БИХ или Републици Српској повратили стан, а у Републици Србији су поднели молбу за још један - ако се може. Молбе таквих наших незајажљивих „колега“ су скинуте са листе и против њих су покренути кривични поступци, али најтеже је оправдати се пред јавношћу.

Све у свему заинтересованих много, станови на кашици, пензионерски животни век је кратак, па ко доживи.

Не привилеговани, већ организовани

И поред заговарања Министарства здравља РС да војно здравство па самим тим и здравствено збрињавање војних пензионера и чланова њихових породица пређе под његово окриље, оно ипак остаје у саставу МО за шта се упорно залагало и УВПС. То је једна је од лепших вести које је саопштио Др. Часлав Антић члан ИО УВПС задужен за проблеме здравствене заштите.

Војни осигураници који живе на територији некадашњих гарнизона, који су током неколико последњих година укинути, сучени су са низом проблема везаних уз њихову примарну здравствену заштиту који произишу искључиво из једностреног непоштовања уговора склопљених са тамошњим домовима здравља, али и инерности војног руководства да томе стане на крај.

Између осталог, војним осигураницима се наплаћују стоматолошке услуге, не дају им се упутнице за лечење у ВМЦ или ВМА, партиципације се наплаћују по цивилним ценовницима па чак поједине апотеке у саставу Домова здравља (Бачка Паланка и Оџаци) војним осигураницима не издају потребне лекове.

Све чешће се у грађанству говори како су војни осигураници, када је у питању здравствено збрињавање, привилеговани - наводи Антић, додајући како у томе нема ни трунке истине, војно здравство је само много организованije.

На крају иссрпног информисања присути војни пензионери су искористили прилику да чељним људима Удружења поставе и бројна питања и изнесу своје личне проблеме, углавном статусне и егзистенцијалне природе али и да изразе жељу за чешћим, и надасве корисним, сусретима овакве врсте.

Будимир М. ПОПАДИЋ

Информисање корисника војне пензије у Нишу

НАЈВАЖНИЈЕ ЈЕ ЈЕДИНСТВО

Велика сала Клуба Војске испуњена до последњег места

Долазак председника УВПС Љубомира Драгањца и његових сарадника у Ниш ради информисања о актуелним питањима војног пензионерске организације, побудио је велико интересовање код војних пензионера. Велика сала Клуба војске била је испуњена до последњег места. То није никакво изненађење, јер се војни пензионери налазе у незавидном положају и жељни су информација о статусу и ономе што их чека после реформе система СОВО.

Познато им је да се Удружење ВПС бори за заштиту интереса војних пензионера, али, исто тако, знају да надлежни органи и даље остају "глуви" на најважније предлоге и захтеве Удружења.

Председник Драгањац је истакао да ће Удружење војних пензионера Србије учинити све да заштити интересе корисника војне пензије. Радује га чињеница што се и млађи људи прихватају одговорних функција у Удружењу и то је један од показатеља да расте интерес за рад Удружења. А без тога и без ангажовања целокупног чланства тешко је очекивати напредак и успех. Према Драгањевим речима, Удружење мора да сачува јединство, јер то је услов

да се очувају интереси и достојанство војних пензионера.

За време информисања било је и предлога да се, на кратко, изађе на улицу и скрене пажња на проблеме корисника војне пензије. Став председника је да се ни једна одлука не може доносити брзоплето, да о сваком потезу треба добро размислити и донети одлуку која ће на најбољи начин штитити интересе корисника војне пензије.

Било је и питања јединственом наступу свих удружења на која је председник Драгањац одговорио речима:

"Ми се заиста трудимо да удружимо све постојеће снаге за заједничко деловање. То се види и по томе што је под нашим окриљем више колективних придржаних чланова, укључујући и Удружење војних пензионера у Републици Српској, али, нажалост, има и оних који, свесно или несвесно, раде против интереса Удружења ВПС и корисника војне пензије уопште".

О здравственом и стамбеном збрињавању говорили су председник Извршног одбора Зоран Вучковић и члан Извршног одбора Др. Часлав Антић.

Ранко Бабић

Из Општинског одбора УВП Суботица

ВИСОК РЕЈТИНГ ОРГАНИЗАЦИЈЕ

УОпштинској организацији УВПС Суботица, 9. априла ове године, одржана је пета Изборна конференција. Скуп је отворио досадашњи председник Драгослав Миленковић а, осим осталих, присуствовали су представници Војног одсека и Команде гарнизона – мајор Ивица Толић и Др. Зенило, председник Савеза бораца Суботица Владо Вечић, председник УРВС Суботице Воја Раичевић и представници УВП Сомбор и Сремска Митровица.

Председник Миленковић изнео је реферат о раду Општинске организације у протеклих пет година. Поред изнетих запажања о раду у протеклом периоду, осврнуо се на проблеме на које наилазе наши чланови ван територије коју покрива СО Суботица по питању здравственог превентивног збрињавања. Наиме, наша организација покрива већи део територије Северне Бачке (Хоргош, Кањижа, Нови Кнежевац, Сента...) места која не покрива здравствено превентивно збрињавање територија СО Суботица, са којом Министарство одбране није склопило уговор о здравственом збрињавању по питању издавања лекова на рецепт.

У току излагања, Миленковић је изнео пример да корисници војне пензије, да би добили лек за превентивно здравствено лечење, морају да иду у ГА Б. Топола по лекове или да их сами купе. Са поменутим општинама није склопљен уговор о издавању лека за КВП. Нема ни једне апотеке (државне или приватне) у којој се може подизати лек на рецепт, изdat од стране лекара опште практике, за наше КВП. Ову територију покрива наш Месни одбор Сента. Тражена је помоћ од стране МО и УВП Србије како би се овај проблем превазишао или ни до данашњег дана то није решено.

Председник Миленковић је, обраћајући се члановима ску-

пштине, истакао да се наша организација, по проценту учлађености, сврстава у сами врх организација УВП Србије. Учлађено је 92 одсто КВП, што је висок рептинг у односу на друге организације на територији Србије. Зато је организација и добила признање од ГО УВП Србије (Плакету и Повељу).

У току расправе учесници су постављали многоbrojna pitaњa Dr. Zenilo u vezu izdavanja lekova sa pozitivne i negativne liste, ističući, kao problem, da neke lekove ne mogu dobiti na recep u odnosu kako je to regulisano u GA Bачка Топола. Наиме, проблем је што се листе за лекове разликују од цивилних, истакао је Dr. Zenilo. Доста проблема је истакнуто око рефундације путних трошкова, што је капетан Dr. Zenilo појединочно објаснио како и на који начин то право да се оствари. Истицани су и проблеми око добијања упута за лечење на ВМА.

У току рада скупштине, изабрано је ново руководство. За председника поново је изабран Драгослав Миленковић, за потпредседника Јаков Пекић и за председника надзорног одбора Миле Ранисављевић. Изabrani su и чланови Општинског одбора и надзорног одбора.

У току седнице постављено је и питање зашто нико из руководства УВП Србије није присуствовао изборној конференцији, с обзиром на то да наша организација има висок рептинг у УВП Србије. Новоизabrani председник Општинске организације и председник Општинског одбора, истакао је да благовремено упутио позив за присуство.

Његово је мишљење да чланови руководства, вероватно, нису били у могућности да буду присутни на више места, али нису се сви с тиме сложили.

О. С.

Осврт на материјално-финансијско пословање Удружења ВПС

СИСТЕМ ПОСТАВЉЕН НА НОГЕ

Одребама Статута УВПС члана 21 и 22 основни задатак НО је праћење и контрола МФП и спровођења статутарних одредби. На први поглед изгледа мало, а када се погледа шта садржи ове две категорије испада да се односи на укупно пословање.

Контрола МФП за 2009. годину извршено је од стране НО од 19. до 22. априла 2010. године. Извештај је досављен Главном одбору на усвајање те у овом кратком осврту на пословање у наведеном мандатном периоду неби-

мо компонентарисали разне табеле и показатеље финансијских ефеката.

МФП је врло комплексна и сложена материја са више разних области деловања, о којима се овде не-би задржавали. Основни елементи који се односе на наше Удружење су: финансијско планирање (финансијски планови), извори средстава (финансирање), расподела финансијских средстава на носиоце трошкова (Глод, Гр и Оп одбори), врста трошкова (контни оквир) итд.

Због недостатка простора не можемо много да коментаришемо наведене економске категорије, које су више обухваћене у извештају за 2009. годину.

У поменутом периоду, а и раније, МФП се одвијало у неповољним условима због недостатка адекватних прописа, необучених кадрова, недостатка техничких средстава итд., тако да се у појединим фазама и појединачним случајевима одвијало хетерогено, импровизовано и нефор-

мално. Ово не значи да се пословље није било у реду. Увек се знало са којим се средствима располаже и за које су сврхе намењено.

МФП у овом четвртородишњем периоду одвијало се на два начина и то преко штедних књижница до половине 2008. године и путем текућих рачуна. Друга половина 2008. године била је прелазни период за сасвим нови начин пословања. Наиме у току те године дошла нам је у контролу Финансијска инспекција која је установила између осталог да нисмо плаћали

Јован Ђукић

никакве порезе. О томе зашто нисмо плаћали порезе постојала су а и данас постоје различита мишљења, али то нас не ослабаја одговорности јер закон је закон. Резултат је да смо морали да платимо порезе за неки период уназад. Овај догађај нас је натерао да коначно сами израдимо свој систем МФП.

Исте године је сачињен Правилник о МФП, упутства за обављање финансијских и рачуноводствених послова и контни оквир које је усвојио Главни одбор, а све у складу са Законом о рачуноводству и ревизији који је донет 2006. године. Књиговодство и вођење по-

словних књига поверено је другој веома стручној агенцији која се професионално бави овим пословима. На основу ових нормативних докумената сви градски и општински одбори за своје финансијско пословање отварају текуће рачуне. Овај процес се завршио током 2009. године. Почеке је да функционише систем, стижу тромесечни и годишњи извештаји на прописаним образцима, извршен је попис основних средстава, обрачунава се амортизација итд. Било је тешко, али мора се признati да су у овоме процесу стручни органи Извршног одбора Удружења имали значајну улогу јер су вршили едукацију органа МФП на семинарима, појединачним обиласцима и пружањем помоћи на разне начине.

У 2009. години наш систем МФП је у потпуности профункционисао што омогућава нормално пословање, лакшу контролу, информисање и доношење правовремених одлука.

Други, не мање важан задатак Надзорног одбора је контрола спровођења статутарних одредби. Познато је да је Статут УВПС, који је још на снази, донет 2006. године. Такав какав је, издржao је без већих примедби четворо-

годишњи мандат. На основу одредби овога Статута, УВПС је нормално функционисало у свим елементима деловања. Поред наведених, донета су многа пратећа документа која се односе на МФП: Правилник о начину коришћења средстава солидарности, Правилник о одговорности, Правилник о додели признања, Одлука о начину на који се рад итд. Створена је већа дисциплина и поштовање статутарних одредби. Седнице Главног и Извршног одбора у чијеј је записнике НО имао увиде су се одржавале према статуту; одлуке су доношene глаšањем на демократски начин већином гасова (углавном великом већином).

На основу свега изнетог, а и поред субјективних и објективних тешкоћа, НО је задовољан постигнутим резултатима; МФП и статутарне одредбе имају пратећу нормативну регулативу за боље функционисање.

Надамо се да ће се и даље радити на усавршавању функционисања Удружења војних пензионера.

Јован Ђукић
в. д. председника
надзорног одбора

Запис из Крушевца КЊИГЕ ЗА ДЕЦУ

И ове године је, захваљујући успешнома сарадњи са СО Крушевач, као и правовременом и квалитетном израдом наведеног пројекта, Општински одбор успео је да обезбеди право на доделу новчане помоћи неопходне за децу палих бораца и РВИ школског узраста.

Прошле године смо добили 100.000,00, а ове 90.000,00 динара.

На основу расписаног Конкурса фебруара 2010. године од стране Скупштине општине Крушевач за финансирање пројекта друштвених и невладиних организација, Општински одбор је израдом пројекта „Помоћ деци палих бораца и ратних војних инвалида“ обезбедио право на доделу новчане помоћи од 90.000,00 динара за те сврхе.

Сачињен је Уговор да се назначени износ искористи за финансирање наведеног пројекта, куповином књига и школског прибора за тридесет двоје деце.

Крајем августа, а поводом почетка школске 2010/2011. године, Општински одбор приредиће пријем за децу палих бораца и РВИ и том приликом поделиће књиге или школски прибор (по избору деце) у вредности од око 3.000,00 динара.

Општинска организација УВП Крушевач је још једном на делу показала да је социјално - хуманитарна организација.

А. Симоновски

Сећање на храброг потпоручника Леовца

ВИТЕЗ ЧОЈСТВА И ЈУНАШТВА

Прошло је 11 година од најнеправеднијег рата каквог историја до сада записала није, да 19 чланица НАТО алијансе, без икаквог повода и објаве рата сруче товаре смртоносног оружја на суверену СРЈ.

И док су у рано пролеће 1999. године војска и полиција водиле крваве борбе на граници према Албанији против дрогиралих терориста, криминалаца и бјелосјетских плаћеника, машинерија НАТО зликоваца разараја је мостове, школе, болнице, возове, трафо-станице телевизијске куће, Споменик незнаном јунаку на Авали...

Вриједно је ради историје и будућег нараштаја нешто записати о погинулим у овом рату, да се не заборави.

Потпоручник Предраг-Петар Леовач, понос родног краја, рођен је 1975. године у Пљевљима у чуvenој породици Мила Леовца. Васпитаван од малих ногу, научио се чојству, јунаштву, људскости, човјеколубљу и био је саткан од вриједних људских особина, које су га красиле у Академији, на челу строја и рату.

Као средњошколац, напредан, поносит, надахнут слободарством, одлучуј се за професију официра: бранчиоца отаџбине и слободарске бакље.

Војну академију завршио је у Београду, унапређен и постављен на одговорну официрску дужност, али дични млади официр није имао среће да своје академско знање преноси војницима и јединицама у миру, већ је своје официрско стажирање отпочeo у боју на Косову.

Борбени положаји у рејону Кошаре и Морине, стално засипане артиљеријским пројектилима са територије Албаније, а ватром управљају француски професионални официри-легионари.

Командант, мајор Шљиванчанин 14. априла издајe ратну заповест потпоручнику Леовцу да са 40 бораца избијe на коту Маја Глава и са бока онемогући непријатељу да заузме караулу на Кошарама.

Ударну групу предводи потпоручник Леовач, већ прека-

љени борац са једном ратном раном из борбе на Косову 1998. године. Млади официр, прави изданак наших храбрих командира и команданата, самоувјерено и храбро поново улази у борбене окршаје са зликовцима и одметничима, командује, јуришају он и његови борци и под кишом куршума освајају врхове Маја Главе.

Задатак је извршен. За-тије, осматрање, патролирање.

Док је Леовац бодрио и храбро своје јуришнике, непријатљски снајпериста уочио је командира и простријели му груди и срце.

Спаса није било. У јединицама мук, туга, бол и плаче сузе

у очима сабораца. Војска је изгубила још једног храброг официра, који је ушао у строј легендарних бораца за Косово.

Породица и Пљевља обавијени тугом. Маса грађана и војска дођоше да испрате на пут без повратка, Пеђу, бораца, јунака, свог дичног официра.

За показану храброст у биткама на Косову, предсједник Републике Пеђа је одликовао Орденом за храброст, признањем које домовина додељује својим најоданијим синовима.

Уружење војних пензионера Пљевља, Удружење ратова 91/92. и 99. и група грађана покренули су иницијативу код Савјета за именовање улица и тргова, да се једна улица у Пљевљима назове његовим именом.

Скупштина општине Пљевља разматрала је достављени приједлог Савјета и донела Одлуку да једна улица добије име „Улица Предрага-Пеђе Леовца“.

Нека ова улица подсећа и учи будући нараштај како се чува, брани и гине за отаџбину.

Радivoје Здравковић

Из Општинске организације
УВП Вождовац-Савски венац

ИСТИНСКИ И ЈЕДНИ ЗАШТИТНИК

У последње време, посебно охрабрује чињеница да је све већи број чланова заинтересован за рад ове организације и Удружења у целини. Видело се то и на Изборној скupштини којој је присуствовало око 130 корисника војне пензије. Међу њима је било више некадашњих високих старешина војске, али и млађих војних пензионера заинтересованих да активно учествују у раду удружења.

Удружење војних пензионера Србије је легитимни, ре-презентативни и истински заштитник интереса корисника војне пензије, које мора остати јединствено како би, у овим тешким временима, испунило очекивања чланства.

Ово је једна од основних порука са недавне Изборне скupштине Општинске организације УВП Вождовац-Савски венац која је, кроз свеобухватну расправу, показала сву озбиљност, интелектуални ниво и могућности ове организације и Удружења у целини.

Општинска организација УВП Вождовац-Савски венац, на чијем је челу Живорад Костић, према многим показатељима, спада у ред најуспешнијих организација војних пензионера у Србији. То је потврдио и председник УВПС Љубомир Драгањац уручујући недавно овој организацији Повељу - за дугогодишњи успешан рад и афирмацију Удружења.

У последње време, посебно охрабрује чињеница да је све већи број чланова заинтересован за рад ове организације и Удружења у целини. Видело се то и на Изборној скupштини којој је присуствовало око 130 корисника војне пензије. Међу њима је било више некадашњих високих старешина војске, али и млађих војних пензионера заинтересованих да активно учествују у раду удружења.

На поменутој скupштини више дискутантата је истicalо да је руководство УВПС, упркос свим тешкоћама, сачувало основна програмска опредељења и циљеве и са пуно одговорности и ауторитета штити интересе корисника војне пензије. У последње време, како је наглашено, успостављени су чвршћи контакти и поверење са надлежним државним органима и кренуло се активније у решавање многих важних питања која се односе на статус, здравствену заштиту, социјалну и стамбену проблематику КВП.

Председник Драгањац уручује највише признање
Удружења председнику УВП
Вождовац-Савски венац Живораду Костићу

На скupштини је посебно наглашено да корисници војне пензије морaju да буду благовремено, објективно и потпуно информисани о свим битним питањима која се тичу њиховог статуса и положаја у друштву.

Потребно је благовремено, објективно и свестрано информисање војних пензионера:
детаљ са Изборне скупштине

„Морамо благовремено и стално пратити разне информације из свих сфера друштва, да будемо способни да сами процењујемо веродостојност и употребљивост информација којима нас свакодневно обасирају разноразни представници нудећи нам бољи живот“, речено је на скупу.

Општинска организација Вождовац-Савски венац има више од 2000 члanova. Њен рад, пре свега, усмерен је на ублажавање социјалних проблема, здравствену заштиту, помоћ остарелим и болесним члановима и омасовљавање чланства. Кад се погледају све активности у току дана, није тешко закључити да је Општински одбор својеврстан сервис свих КВП на овој територији. Просторије удружења отворене су сваког радног дана, од 10 до 13 часова, за обављање оперативних послова свих врста, почев од скупљања документације за ЈНП до покретања тужбе. Ту су и разне овере докумената, куцање, информисање и друге услуге без икаквог условљавања и накнаде. У Општинском одбору се труде да унапреде рад како у општинском тако и у месним одборима, јер је то, како кажу, основ за успешно обављање свих активности на терену.

Дискусије војних бескућника на скupштини поново су нас опоменуле „да сите гладном не верује“ и да, полако и сигурно, постаемо слепи и неми кад је реч о невољама наших колега којима је не-ко, практично, отео станове које су имали пре ддвадесет година и неће их вратити док, по сили закона, не буде приморан на то.

Бескућници су дошли на скupштину из Бристола, Галеба, Војне академије и других колективних смештаја како би, ко зна који пут, апеловали на свест и савест људи који одлучују о њиховој судбини.

У томе им помаже и Општинска организација УВП Вождовац-Савски венац, у границама својих могућности, позвивајући и Редакцију „Војног ветерана“ да допринесе потпунијем обавештавању јавности о војним бескућницима.

Наравно, „Војни ветеран“, као и увек, прихвата позив. **М. Петровић**

Са редовне годишње конференције УПВЛПС

ВЕРНОСТ ИЗВОРНИМ ПРИНЦИПИМА

Основа даљег деловања је сарадња са Командом В и ПВО:
детаљ са овогодишње конференције

У Великој сали Команде В и ПВО Војске Србије, 15. априла ове године, одржана је редовна годишња конференција УПВЛПС, девета по реду. Конференцији су, поред чланова Удружења, присуствовали и бројни гости, представници сродних удружења, војних и цивилних пензионерских организација, те припадници В и ПВО ВС, предвођени замеником команданта В и ПВО, бригадним генералом Сретом Малиновићем. Конференција је имала свечани и радни карактер. У свечаном делу, након интонирања државне химне, минутом ћутања, одата је почаст свим преминулим ваздухопловцима, као и председнику и државном врху Републике Погљске, који су настрадали у авио несрећи код Смоленска. Затим су доделјене слике члановима породица пилота погинулих у НАТО агресији, а потом је реч дата гостима.

У извештају о раду Удружења у протеклом периоду истакнуто је, да је деловање Удружења остало доследно изворним принципима, а то су окренутост и посвећеност професији и виталним статусним питањима, брига о колегама, другарство, хуманост и солидар-

ност, неговање ваздухопловних традиција, припадност целокупном војно-пензионерском кору и борба за јединство његових редова, ванстраначка позиција и ослонац на Команду В и ПВО ВС.

Удружење је у протеклом периоду обележило већину значајних датума из националне и ваздухопловне историје, те организовало и низ обиласака спомен обележјима ваздухопловцима и ваздухопловним јединицама. Такође, Удружење је организовало и неколико посета, од којих издвајамо посету селу Влакча, родном месту наредника Михаила Петровића, посету аеродрому Батајница, те посету Војној Академији ВС.

Посебно би требало нагласити да је Удружење прихватило иницијативу од колега из Удружења „М2+“, те заједничким снагама, заједно са Завичајним друштвом „Михаило Петровић“ из Влакче и Удружењем за неговање ваздухопловних традиција Србије, пришло формирању Ваздухопловног фонда „Пилот Михаило Петровић“, који у наредном периоду треба да покаже изузетан значај за српску ваздухопловну традицију и културу. УПВЛПС је колективно присту-

тило поменутом Фонду, и у наредном периоду ће тесно сарађивати са њиме.

На састанцима Удружења, у протеклом периоду, промовисано је неколико књига и часописа.

Сарадња са пензионерским удружењима те Командом В и ПВО је традиционално добра и свакако корисна, а треба истаћи и да су контакти са удружењима „М2+“, „Курјаци са Ушћа“, АК „Галеб“, Музејом Ваздухопловства и сродним организацијама, кренула узлазном линијом. Са Удружењем зракопловних умировљеника из Загреба, размена искустава и сарадња, сваким даном је све већа. Чланови секције у Новом Саду, активно сарађују са организацијом резервних старешина у граду и на нивоу покрајине, те градским институцијама, привредним субјектима и јединицама ВС. Успешно се одвија и сарадња са СУБНОР-ом.

Редовно информисање јавности о нашим активностима, врши се углавном преко листа „Војни ветеран“, а реализовано је и неколико ТВ прилога о битним догађајима из наше ваздухопловне историје. Постављање сајта Удружења је једно од највећих достигнућа Удружења у протеклом периоду, али на том плану треба још добра радити.

У наредном периоду, предстоји нам добра активности, чије ће тежиште бити на изградњи имица и окупљању млађег чланства, кроз присуство на јавној сцени, међународну сарадњу, учествовање на парадама и војним свечаностима. Из над свега, потребно је дефинисати односе са Командом В и ПВО и осталим ваздухопловним организацијама и асоцијацијама. Основу даљег деловања, треба да чини сарадња са Командом В и ПВО, ВА-смер В и ПВО, Музејом Ваздухопловства, ВСС и са Удружењем војних пензионера Србије. Даље, потребно је афирмисати рад Фонда „Пилот Михаило Петровић“. Један од задатака у наредном периоду је и оснивање секције у Краљеву.

Упркос свим проблемима, Удружење је у протеклом периоду, верно својим изворним принципима, испуњавало своје програмске и статутарне обавезе, и у складу са тиме, реализовало задатке, постављене годишњим планом рада.

На изборима за органе и тела Удружења, а на предлог изборне комисије, изабрани су следећи појединачни: за председника УПВЛПС, уједно и председника Извршног одбора, **Златомир Грујић**, пилот у пензији, а за потпредседника УПВЛПС, уједно и потпредседника Извршног одбора, **Љубиша Величковић**, пилот у пензији.

З. Грујић

Како је Цејми Шеј обмањивао свет у време НАТО агресије на Србију (СРЈ)

НАДМАШИО ГЕБЕЛСА

Никада у историји агресорска страна није иза себе имала тако моћну пропагандну машинерију, која је продуковала голу лажу. Тој провидности пропагандних лажи добром делом је допринео фамозни потпарол Шеј.

Несрећне 1999. године српски дух није замро. Између бројних анегдота, Београдом је кружила она која се директно односила на потпарола НАТО пакта. А она гласи: Има лажи, има великих лажи, али постоји и супер лажов – Цејми Шеј. А на листама најокрелијих лажова нашег времена арогантни Шеј био је веома високо пласиран. У сећању светске јавности, оне која хоће да се сећа, Шеј остаје упамћен по лажима, којима би, како је то написао у "Монду" поznати руски филозоф, књижевник и дисидент, Александар Зиновјев, могао да се диви и сам Гебелс. То што је Шеј постао синоним лажи, дезинформација и манипулација јавним мњењем, у његовом свету се вељда зове уносна каријера. Обмањивати свет чак и када он жели да буде обманут, није једнотаван посао.

У историји ратовања НАТО агресија остаће упамћена по две специфичности, од којих се једна односи на пропаганду. Никада у историји агресорска страна није иза себе имала тако моћну пропагандну машинерију, која је продуковала голу лажу. Тој провидности пропагандних лажи добром делом је допринео фамозни потпарол Шеј.

Цинични манипулант

Иако је демонизација Срба трајала више од деценије пред агресију, НАТО штаб у Бриселу, на челу са Соланом, Кларком и управо Шејом, као њиховим гласноговорником, засује светску јавност свакојаким лажима о разлозима напада на СРЈ. О увлачењу света у велику ратну авантуру. Накрупнија и најапсурднија цинична лажа била је тврђња да нас бомбардују за наше добро, из цивилаторских и хуманитарних разлога. Јединствен пример у историји ратовања да се смртоносне бомбе шаљу у "мисију мира" са намером да спрече "хуманитарну катастрофу". Управо такву бестидну нелогичност, и све друге које иду са њом, пласирао је НАТО манекен Цејми Шеј. А хуманитарна катастрофа је управо поче-

Синоним дезинформација и манипулација: Цејми Шеј

ла у тренутку када је НАТО почeo да бомбардује Србију. Данас је флоскула о "хуманитарној" убилачкој мисији једна од најпознатијих масних и неинтелигентних пропагандистичких лажи чији аутори су се уздали на силу. Као што су биле лажне и исфабриковане и све остale "српске кривице" због којих смо наводно кажњавани.

Понешен непримереном силом и осиношћу светских жандарма, Шеј се као потпарол НАТО-а, није обазирао на логична питања. Прво се односило на нелогично правдање злочина које је у СРЈчинио НАТО, изазивајући далеко већу хуманитарну, еколошку и економску катастрофу. На свакодневним конференцијама за штампу у седишту НАТО у Бриселу, упорно су лансиране информације о српским "злоделима и терору над ширштарским становништвом". Што је НАТО чинио веће злочине, Шеј је сервирао све крупније лажи: попут оних о узимању крви младим Албанцима, о наводним логорима за њих, силовањима, о прављењу живог зида испред јединица ВЈ од албанских избеглица... То што је Шејова глумљена самоувереност у конфузним и контрадикторним наступима пред новинарима, одавала човека без икаквих моралних скрупала и изазивала подсмех и одбојност, није га дотицало. Гомиле лажи које је свакодневно Шеј сервирао често су са лица места демантовали новинари који су пратили догађаје на терену. Добра илустрација монтирања лажи је случај бомбардовања ко-

лоне албанских избеглица код Призрења. Тада је убијено, буквално спаљено 2000 степени, преко сто Албанаца. НАТО гласноговорник Шеј је покушао да прикрије њихов злочин сејући сумњу да су колону напали југословенски авиони "супер галеб". Пошто је прича била неуверљива, покушали су са објављивањем видео и аудио снимака за које су касније признали да немају никакве везе са овим случајем. Портпарол Шеј је затим, срљајући све више, пласирао причу да је са 15.000 стопа тешко идентификовати циљеве на земљи. Опет је ухваћен у лажи, јер је југословенска служба одмах ставила на увид страним и домаћим извештачима аутентичан снимак ухваћеног разговора америчких пилота са авиона-нападача и Авакса који му је издавао наредбе. Транскрипт је сведочио о лакоћи и задовољству које је код пилота изазивало угљенисање цивилних лешева које су спржиле бомбе из смртоносног "хуманитарног" арсенала. Оваквих и сличних морбидних обмана било је у огромним количинама. Начин на који је Шеј оправдавао и пласирао, побуђивао је сумњу новинара и јавности да се ради о човеку сумњивог психијатријског статуса. Уместо заслуженог психијатријског посматрања, Шеј је, пауновски се шепурећи, уживао у томе што га је посматрао читав свет. Није га дотицало стално демантовање његових изјава, наставио је да срља све више, нарочито када је тежише агресије пренето на цивилне циљеве широм Југославије. Тада су се НАТО пропагандисти нашли на мучи како то да оправдају.

Колатерална грешка или грешка природе

Уз аистенцију својих саветодаваца, Шеј је лансирао две формуле "објашњења" уништавања цивилних циљева и масовног убијања становништва. Гађање мостове, фабрике, телевизијске станице и друге невојне мете, бестидно је прогласио "легитимним циљевима". А притешњен доказима да су свесно гађали болнице, старачке домове, избегличке колоне, сакралне и културне објекте, дечје установе, бахато је тврдио да су сви они "колатералне грешке". Нијамање не сумњајући да је и сам грешак, али природе. Сваки пут када је НАТО извршио злочин против цивилног становништва, безочно је понављао фразу о "колатералној штети", уз приметну дозу ироније и цинизма. Уз специфичан осмех који би могао бити и порука личном психијатру. Уосталом, није Шеј био једини психопата у тиму НАТО злочинаца, али је био стално под рефлекторима који су га оголили до психичког стриптиза. Његове самозадовољне пошалице о прекиду дотока струје у Београду и другим градовима, изазивале су гнушање на прес конференцијама у седишту НАТО у Бриселу. Расистичка мржња према читавом народу коју је Шеј пласирао, а која је имала за циљ да прикрије империја-

листички и агресивни рат против СРЈ, и теза о "новом хуманизму" сејача смрти, није остала непровађена. Они медији који нису били у функцији агресије и неке струковне организације, попут "Репортера без граница" из Париза, демантовали су лажи из Брисела. Тврдили су да је информативни центар НАТО пакта постао права кухиња лажи и дезинформација међународне јавности. Кредибилитет Алијансе био је пољујањем сталним кривотворењем и прикривањем истине. "Репортере без граница" је изнеријвирала лажна најава, о погубљењу албанских интелектуалаца и "петљање" око мањевише намерних бомбардовања цивила.

Био је то почетак преиспитивања концепције натовске пропаганде. Постало је белодано да су обмањивачи и лажови без премца. НАТО-ов портпарол и његови шефови све више су упадали у клопку својих глупости, лажи, обмана и манипулација. Стога су у бриселски пропагандни штаб довели појачање које је имало за циљ да разради нове начине обмањивања Охоли и цинични, а многи би српски рекли, и недотупави Шеј, више није био довољан. На чело групе од 40 специјалиста за психолошко-пропагандни рат, постављен је Алистер Кемпбел, саветник за штампу британског премјера, НАТО-јастреба, Тонија Блер. Блер је, наиме, захтевао од Солане да "поправи информативну стратегију", пре свега када се ради о оправдавању "колатералних штета". Општи варваризам помрачених умова требало је заогрунти у неко прихватљивије рухо. И не дозволити да НАТО губи битку на пропагандном плану.

У мају 1999, са образложењем да им је хитно потребан план за информативну кампању, у Бриселу је израђен документ за интерну употребу, са насловом "Информативна битка НАТО". Као појачање дошли су стручњаци за комуникације из НАТО држава и они су надаље "сервисирали" Џејми Шеја, коме је увељико била залепљена етикета циника и лажова. То је тешко пало сјујетном, самољубивом и фрустрираном портпаролу. Доласком екипе експерата која га је подучавала да још перфидије обмањује светску јавност, компромитован је као неуспео креатор јавног мњења. Иако је докторирао на теми "Улога интелектуалаца у стварању јавног мњења током Првог светског рата", Шеј је побрао место и време. Показало се да су та знања била минорна, или бар не-примерена времену и новим технологијама. До краја агресије на СРЈ Шеј је морао да слуша оно што су му сервисирали Блеров саветник Кампбел и Клинтонов писац говора Џонатан Прајс, чији је, иначе, отац, Бајрон Прајс, у Другом светском рату био оснивач уреда за "цензуру штампе у ратним условима". Пошто је био још неубедљивији и лажљивији, покушао је да се пере. Хтео је ваљда да себе скине са црне листе окорелих лажова. Дао је неколико изјава у стилу "нијам ја, мајке ми, то су ови други" које су довеле до жестоке међустранице расправе у британском парламенту. Упркос

Ко је хтео да нас врати у „камено доба“ ОЧЕВИ И СИНОВИ

Нацистичким снагама, 1941. године, које су бомбардовале Београд, командовано је фелдмаршал Кеселринг. Занимљиво је да је немачка тајна служба, задужена за логистику савезничке НАТО операције против Срба 1999. – команду поверила његовом сину Рајнеру Кеселрингу. НАТО фаланга је, тако, још једном показала ком узору указује своје дивљење.

Бомбардујући Србију, НАТО се понашао као аријевска организација (према генералу Мајклу Роузу „НАТО је спреман да Србе врати у камено доба“) која је Србе третирала као народ никог реда. Попут невиних у Другом светском рату који у концентрационим логорима нису могли да се бране и српски народ није могао да се брани 1999. године. Ако изуземо људске жртве и занемаримо употребу забрањеног оружја (пројектиле са осиромашеним уранijумом), НАТО је, као најре-презентативнији представник ультимативне демократије и расистичке културе, остварио завидан биланс: у својој „хуманитарној акцији“ порушио је 190 школа, 20 болница и 60 мостова – за 78 дана поништавања српског народа. Сличан однос према Србима имали су и нацисти: генерал Еберхад је, 1941, у Косовској Митровици, обрађујући се шиптарима изговорио ону познату и безпоговорну реченицу: „Срби су ван закона. Обећавам да ће после рата Косово и Метохија бити приклучени Албанији“.

НАТО-гаулајтери су, 1999, тежећи да остваре несловенски мостобран на Балкану, користили сва средства да Србе ставе ван закона.

Припадници НАТО пакта употребљавали су у новим условима нове методе, медијски геноцид, не би ли и сатанизовањем казнили српски народ. Карла Дел Понте ће прозивати Србе за 529 масовних гробница на територији Косова и Метохије. Ни једна није пронађена од тих 529 гробница са погребеним невиним шиптарским жртвама. Немачки генерал шарпинг је тврдио да су Срби проторали са Косова 600 хиљада шиптара, чинећи притом монструозне злочине („испечени фетуси“, убиства „нерођених беба“ – већ шта је болесни шарпинговски ум упамтио да треба да изговори). Јошка Фишер, министар иностраних послова у Влади уједињене Немачке, згражавао се над 400 хиљада побијених на Косову. И дабоме, ко би други објавио ако не бечки „Стандард“ (новина аустријске државе која је у односу на број становништва дала највећи проценат нациста у Другом светском рату) 7. априла 1999. да је у првом поколју на Косову српска војска побила 800 хиљада шиптара(?)

Предраг Р. Драгић Кијук

(Из Беседе на научном скупу „Србија на раскршћу: неутралност или НАТО“ Академије за дипломатију Београд, 17. фебруара 2010)

тому, није се опрао. То је у његовом случају просто немогуће.

Све се брзо заборавља осим победе, па је Шеј, упркос свему, себе почeo да доживљава као великог и успешног манипулатора. У марта 2000. године одржао је предавање групи бизнисмена у Берну под насловом "Продати конфликт – врхунски PR изазов". По обичају био је пун себе и пун презира за јавно мњење. Тврдио је, и ту можда није у криву, да јавно мњење воли сапунске опере и да је његово извештавање о косовском конфликту у потпуности и успешно томе удовољило. Његова препотенција била је толико велика, да је нехотимично рекао једну од капиталних ствари за разумевање маркетиншких диктата новог доба. А то је заправо једно од основних правила у раду ПР агенција: Ако немаш причу, створи је! Џејми Шеј је ову тезу поткрепио сопственом "делатношћу". Наиме, у време када, осим бомбардовања, није било "занимљивијих" догађаја, Шеј је организовао посету првих дама САД и Велике Британије, Хилари

Клинтон и Чери Блер, избегличком логору за косовске Албанце. Снимци су одмах прослеђени СНН-у и догађај је задржан у жижи интересовања. Исто тако је у јеку интезивног бомбардовања Косова, спречио да се једна министарска конференција одржи за време НАТО брифинга о том бомбардовању! Да се зна ко има предност.

Суштина његовог постзличиначког наступа потврђује тезу да су жртве западне "хуманитарне" агресије третиране као сапунска опера. Војни комплекс НАТО био је главни глумац, а његов слуга, портпарол Шеј, имао је већи значај од скупа министара и првих дама најмоћнијих земаља света.

Данас када су мање више разоткривене многе "хуманитарне" лажи и подвале НАТО машинерије, најбоље о Шеју говори његова ратна изјава једном америчком ТВ каналу: "Ја као НАТО говорник дајем информације једино онда када су оне потпуно тачне и потврђене!"

Барон Минхаузен би се сигурно постидео да је ово чуо. **Бранка Чуљић**

Исправљена вишедеценијска неправда према ветеранима априлског рата 1941.

ПОЧАСТ ЈУНАЦИМА "ДРАВЕ"

Данаестог априла 1941. године у осам часова изјутра, након неравноправне тридесетминутне борбе са ескадрилом немачких "штука", надомак Челарева на 1287. пловном километру реке Дунав, бранећи небо над отаџбином, потопљен је брод "Драва", монитор Речне флотиле Краљевине Југославије. Са собом је, на дно Дунава, однео и 76 чланова посаде на челу са командантотом поручником бојног брода прве класе Александром Берићем.

Брод је с почетка рата дејствовао у рејону Бездана, на граници према Мађарској и својим активностима и акцијама успео да заштити границу. Нападајући прецизном бродском артиљеријом непријатељске бродове није им дозволио улазак у

ИСПУЊЕНИ ЗАВЕТ

Млади официр Краљевске Морнарице, поручник бојног брода прве класе Александар Берић, командовао је бродом и посадом до последњег тренутка. Поздрављајући државну заставу и испуњавајући завет да брод неће предати у руке непријатељу, потонуо је заједно са њим на дно Дунава извршавајући тако часно своју командантску дужност. Беживотно тело хероја априлског рата пронађено је у Белегишу, 90 km низводно од потонућа брода, где је и сахрањен на сеоском гробљу.

Поздрав ветеранима

отпор агресору и погибију морнара "Драве", хероја априлског рата, са Речном станицом за размагнетисање брдова РСРБ 36 "Шабац" у пратњи Речних миноловаца "Вучедол" и "Ђердан" испловили узводно са везом у Новом Саду до историјског 1287. пловног километра.

Уз постројену бродску стражу, начас утихнуле бродске моторе и марш "На Дрину" одржана је комеморација. Том приликом делегација Речне флотиле, коју су чинили заступник команданта потпуковник Милош Јаковљевић и начелник Штаба капетан фрегате Венко Механцијски, спустила је венац у воде Дунава одајући тиме дужно поштовање ветеранима морнарима монитора "Драва" према којима су, тим чином, исправљени вишедеценијска неправда и неоправдан заборав.

Будимир М. ПОПАДИЋ

територијалне воде Краљевине Југославије. Артиљеријском ватром бродских топова и митраљеза посада монитора успела је да само у неколико дана априлског рата обори 14 и тешко оштети 12 авиона и 2 патролна брода нацистичких сила Осовине.

Ове године су, на овај датум, припадници Речне флотиле по први пут након Другог светског рата, у знак сећања на снажан

Са Изборне скупштине
Општинске организације
УВП Јагодина

ПОБОЉШАТИ КУЛТУРНЕ И СПОРТСКЕ АКТИВНОСТИ

На годишњој, уједно и изборној скупштини Општинске организације УВП Јагодина, одржаној 19. априла, усвојен је Извештај о раду и изабрани нови органи управљања.

У извештају, који је поднео досадашњи председник Милорад Јевтић, истакнуто је да ова организација има 149 корисника војне пензије из јагодинске и рековачке општине, да је тешките активности било на информисању чланства (37 претплатника на Војни ветеран) и помоћи у остваривању здравствене заштите чланова, укључујући ту обилазак старих и болесних, те на остваривању других задатака предвиђених Статутом. У расправи је речено да треба побољшати културне и спортске активности.

За члана ГО УВП Србије предложен је Слободан Стојановић, а подржана је кандидатура досадашњег председника УВП Србије Љубомира Драгањца, уз жељу да и даље води организацију и још енергичније заступа интересе војних пензионера, посебно на решавању дугова државе, војних пензија и решавању стамбених проблема војних бескућника.

За новог председника Општинског одбора изабран је Предраг Стојановић, а за потпредседника Миливоје Мијатовић. Заслужнима су подељене захвалнице, док је посебно признање одато Скупштини града Јагодине за додељену финансијску помоћ.

Раду скупа присуствовали су бројни гости, међу којима и председник СУБНОР-а Поморавског округа Мирослав Остојић.

Из Општинског одбора УВП Обреновац

ДВА ВАЖНА ДАТУМА

Чланови и руководство Општинске организације УВП Обреновац, 9. маја ове године, са великим бројем грађана, обележили су Дан победе над фашизмом уз полагање цвећа палим жртвама.

Главна порука са скупа била је да се фашизам више никада не понови!

Испред Општинског одбора цвеће су положили: Миливоје Цветковић, председ-

ник Општинске организације УВП Обреновац, Милорад Орловић, члан Надзорног одбора и Станко Божановић, члан Општинског одбора УВП Обреновац.

А 17. маја ове године окупили су се

чланови Општинског одбора, Надзорног одбора, чланови који су у претходним мандатима били на функцијама у Општинској организацији, и други чланови и позвани гости да обележе дан Општинске организације УВПС.

Обележавање је присуствовао и потпредседник ГО Обреновац Драгослав Мршевић, као и тројица представника Општинског већа.

У ресторану „Мали рај“, окупила се група око тридесетак КВП и гостију, да обележи шеснаесту годишњицу формирања Општинске организације УВП у Обреновцу. Како ред налаже присутним се обратио Миливоје Цветковић, председник Општинске организације, и том приликом поздравио је присутне и уручио захвалнице заслужним члановима и гостима. Присутни су уживали у предивним звукима оркестра „Раскршће“. Ц.М.

Четири деценије од промоције 16. класе ТПШ

ПОНОВО НА ЗБОРИШТУ

Уресторану „Крушевац“ у Београду, 16. маја 2010. године припадници 16. класе Техничке подофицарске школе прославили су јубиларну 40-годишњицу завршетка школовања. Ова класа завршила је ТПШ у Загребу 15. јула 1970. године и према ранијем договору, окупља се сваких 5 година, почев од 1990. године (прво окупљање у Загребу у част 20-годишњице произвођења у чин).

Од 185 бивших питомца који су завршили школовање, сада пензионер од којих 104 живе на територији Србије, на прослави је присуствовало 51, а од старешина, односно наставника које су присутни одушевљено поздравили, позиву су се одазвали: пуковници у пензији Драгош Бадњар и Будимир Јовановић, као и потпуковници у пензији Петар Тодоровић и неизоставни четни старишина Никола Дамјановић.

Организациони одбор (пуковник у пензији Будимир Весић, потпуковник у пензији Станије Павловић, пензионисани капетан прве класе Војислав Пејчић и пензионисани заставник прве класе Миле Сантрач) потрудио се да обезбеди угодну атмосферу са музиком, видео снимањем прославе и скромном закуском.

Након окупљања, извршена је прозивка класе са поделом билтена, одате је пошта преминулим „класићима“ (према незваничним подацима, таквих је 27) и одржан говор.

Присутне је поздравио и представник Војске Србије, директор Војне гимназије, пуковник Милан Стевић.

На улазном степеништу Главне железничке станице (испод сата) начињено је неколико снимака, а затим организован заједнички ручак где су уз музику и весеље евоциране успомене на период из питомачких дана и активне војне службе.

За сваку похвалу је благовремена припрема и организација прославе, као и одзив бивших питомца од којих већина живи у Србији, а неки су допутовали из Црне Горе, Републике Српске, па чак и из Словеније (Мертељ Јанез).

Војислав Пејчић

Шеснаеста класа 40 година после завршетка школовања

Шабац

ОБЕЛЕЖЕН ДАН ПОБЕДЕ

Дан победе над фашизмом, 65 година од ослобођења - 9 маја 1945. године, велики је дан за све грађане Србије, а од ове године и Дан Европе.

Ове године овом историјском дану поклоњена је мало већа пажња него ранијих година. Средства информисања била су ревноснија, више су писали, говорили и приказивали Други светски рат и његове актере него раније. Нека средства информисања ишли су и у другу крајност па су све актере Другог светског рата изједначавали.

У општини Шабац Дан победе обележен је скоро исто као и ранијих година. Углавном без грађана, полагањем венаца на партизанском гробљу. Овом делу свечаности „из оправданих разлога“ закаснила је телевизија Шабац, али они су касније интервјуисали неколико бораца и „извадили се“. Овом значајном јубилеју из непознатих разлога нико од грађана није присуствовао.

Званичној свечаности у Шапцу, полагањем венаца и цвећа на заједничком спомен обележју, присуствовали су само представници организација. Венце су положили представници града, Удружења војних пензионера Шапца, СУБНОР-а, СПС, Комунистичке партије, Удружења војних резервних старешина, Војске Србије, Српске напредне странке, Удружења ратних војних инвалида, и представници из Русије „Славијански мост“. Пред окупљеним представницима удружења и грађана говорио је о значају Дана победе над фашизмом председник општинског одбора СУБНОР-а Шапца Владимир Нинковић.

Удружење војних пензионера Шапца сваке године учествује у обележавању свих значајних догађаја из наше историје у општини, полагањем венаца на партизанском гробљу. У делегацији ове године били су Илија Драгутиновић, Ђорђе Момчиловић и Зоран Ђукић.

Стеван Стојановић

Невоље станара у насељу Спортско-рекреативни центар Сурчин

ГРАЂАНИ „НИЧИЈЕГ СЕЛА“

Насеље Спортско-рекреативни центар (СРЦ) Сурчин налази се на територији општине Сурчин, пет километара од центра Сурчина према с. Јаково и два километра од регионалног пута Сурчин – Јаково. Насеље је изграђено 90-тих година на комплексу државног земљишта којим управља Министарство одбране. У њему се налази 162 службена стана, који су до-дељивани активним и цивилним припадницима војске, решењем надлежног стамбеног органа МО из Војно стамбеног фонда, као службени станови у закуп. Поред службених станови у СРЦ се налазе и дрвени бунгалови ВУ Дедиње који се издају као хотелски смештај (10 бунгалова по две стамбене јединице).

Станари овог насеља доведени су, према речима Владе Ђукића, председника Удружења грађана СРЦ, у дискриминаторски положај у односу на своје колеге у Србији јер не могу да откупе станове.

Подели службених станови, прича Ђукић, претходила је наредба начелника ГШ ВЈ (пов. бр. 1185-47/1 од 6. 1. 1993. године).

Одмах по уселењу, нашли су на невоље. Требало је да пешаче два километра до редовне линије ГСП-а, нису имали продавницу, ВМЦ им је био далеко, није било решено одвођење смећа, за пиће су користили бунарску воду јер није било градског водовода, околина насеља није била уређена, а због близине шуме и постојања великог броја разних инсеката, крпеља, глодара и змија, невоље су се само умножавале.

„Осим тога“, прича Ђукић, „изостајало је отклањање недостатака на инсталацијама у становима, станари нису могли да уводе телефоне... Зато су се станари обратили савезном министру за одбрану, из чега је проистекао заједнички састанак на коме су истакнути сви проблеми станара у насељу и на основу којих су донесени закључци, који су сажети у забелешци Сектора за војно-привредну делатност - Управа за снабдевање, која је (актом ин. бр. 830-5/94 од 15. 2. 1995) достављена и савезном министру за одбрану.

На том састанку начелник Грађевинске управе СМО је упознао учеснике да је градња насеља завршена, да је завршен технички пријем, да је дата употребна дозвола и одобрење за уселење. Такође је истакао да насеље није легализовано. На састанку су донети закључци, а један од њих је и да се покрене поступак како би насеље добило статус легалног насеља. Ни један од закључака никада није реализован.

У циљу обезбеђивања што бољих услова за живот станара, савезни министар за одбрану је својим решењем (бр.

Влада Ђукић, председник Удружења грађана СРЦ,

805-1 од 3. 9. 1996.) одредио надлежности органа Министарства и наредио покретање поступка за легализацију насеља сходно одредби Закона о планирању простора и насеља Р. Србије.

Ни то Решење никада није реализовано из чега су проистекли сви проблеми који и данас трају“.

„До данашњег дана“, каже Ђукић, „пуно пута смо се обраћали МО и Генералштабу, са циљем решавања постојећих проблема и проблема статуса станара у СРЦ, или без успеха. У нашој комуникацији са надлежним институцијама углавном је присутна њихова потпuna незаинтересованост и жеља да се проблем реши, а очитовало се кроз давање истих одговора до игнорисања наших упита и захтева.“

Од уселења до данас, сви мењани правилници о додели службених станови и станови у закуп по правилу су увек били на нашу штету.

Све до 2008. године, Мастер Планом о располагању непокретностима на територији Р. Србије, локације на територији општине Сурчин нису биле предвиђене за отуђење, да би изменом Мастер Плана 2008. цео комплекс ишао у правцу отуђења. За сада је само део комплекса претворен у градско грађевинско земљиште, а СРЦ је и даље остао рекреативни центар и зелена површина. Процес пренамене је покренуло МО у сарадњи са Општином Сурчин.

Правилник о допуни Правилника о решавању стамбених питања у МО (СВЛ бр. 26/2008. год.), чланом 52а носиоцима решења за службене станове омогућено је преименовање решења у решење о

давању стана у закуп на неодређено време, чиме је омогућена и куповина истих станови. Наређењем МО службени станови у СРЦ су изузети из ове допуне Правилника, што је проблем додатно продубило.

Иако смо заинтересована страна и стално потенцирамо на решењу нашег најважнијег животног питања, надлежно Министарство нас игнорише и искључује из целог поступка.

У писаним обраћањима више пута смо тражили и разговор са министром. Једино разумевање проблема СРЦ, показао је бивши министар одбране генерал Станковић, са којим смо се у два наврата састали и разговарали о проблему станара. За нас је то био почетак преговора за коначно решење нашег стамбеног питања. Цео догађај пратили су и медији Р. Србије.

На наш захтев, крајем 2008. године, представнике нашег удружења примио је начелник кабинета министра који је у разговору изнео да је министар упознат са проблемом, да је у комуникацији са општином Сурчин, те да немамо потребе за бригу и да нико неће остати на улици, као и да се о пензионерима води посебна брига. На том састанку је постојао записничар из министарства, али ми тај записник нисмо добили.

Даље, Министарство одбране је, септембра 2008., обавестило СО Сурчин да планирају средства за 2009. годину за куповину непокретности на територији општине, поступак би се спровео путем преноса права коришћења непосредном погодбом.

Пошто наше удружење, од краја 2008. до 14. септембра 2009. године, није имало никакве информације у вези реализације Мастер Плана и статуса насеља од стране Министарства одбране, општине Сурчин и Града Београда, поново смо се обратили свим надлежним институцијама, а између осталих и кабинету председника Владе и председнику Р. Србије. Кабинет председника Владе нас је обавестио да је наш допис прослеђен надлежном министарству.

Због неодазивања на наше дописе, марта ове године посljата је ургенција председнику Владе и председнику Р. Србије.

Такав однос нас је довео и у дискриминаторски положај по најважнијем питању, а то је питање станарског права:

- Укинуто нам је право на откуп службеног стана, а наше колеге на територији Р. Србије су то исто право остварили. Ми смо службене станове добили као активни припадници војске, по истом правилнику као и наше колеге.

- Наше службене станове министарство одбране признаје при бодовању листе за стан у закуп јер нам додељује мање бодова, сматрајући да станујемо у службеном стану и нисмо стамбено угрожени, док при захтевима за откуп службеног стана третирају нас да смо у војном објекту.

- Сматрамо да су позитивни закони Р. Србије на нашој страни те да исте Министарство одбране не поштује, због чега смо дискриминисани.

- Дискриминација се односи и на осталу грађанска права - плаћање комуналних услуга.

Због нечињења Министарства одбране марта ове године обратили смо се

ПЕТ КИЛОМЕТАРА ДО ПРОДАВНИЦЕ

Поред проблема по усељењу, према Ђукићевим речима, стално су присутни и следећи:

- Немогућност регулисања пријаве места боравка на адресу на којој боравимо (проблем се почиње решавати почетком 2007. али није решен).
- Немогућност регулисања плаћања инфостана, електричне енергије, закупнине за становање надлежним градским јавним предузећима. Исто од нас потражује МО, по вишеструко већим ценама, а укупан рачун се дели по метру квадратном стана. На основу података прикупљених од јавних градских предузећа вода је скупља 30 пута, струја се обрачунава по индустријској тарифи и у цењу је обрачуната потрошња свих објеката који припадају ВУ Дедиње који немају мерне сатове, са веома чудним коефицијентима. Комуналне услуге се обрачунавају као да стапајемо у стамбеној згради у центру Београда.
- Немогућност остваривања по властица плаћања из тачке 2. по основу учешћа у рату, по основу одлука града Београда, по основу редовног плаћања итд.

• Однос општине Сурчин према нама је такав, као да се налазимо на територији неке друге општине, јер сматра да је за све у вези СРЦ надлежно само МО иако је насеље отвореног типа. Општинске власти сада, по питањима из домена њихових јавних предузећа излазе у сусрет.

• Ми нисмо у могућности, као остали грађани, да проблеме решавамо преко надлежних градских институција, јер исте сматрају да по било ком основу нису надлежне за ово насеље (пример: нестанак струје, воде, грејања итд),

• Увођење телефона, интернета, кабловске телевизије и др. нисмо у могућности да решимо на легалан начин. За нас су цене тих услуга знатно веће јер користимо једино могућа решења. Грејање станова се врши из котловнице у СРЦ, мимо градских регулатива по слободном нахођењу, да би ове године било прекинуто 25. фебруара. Марта ове године МО је донео одлуку о затварању једине продавнице у насељу са малим изгледима да се отвори нова, те је и за куповину најсновнијих намирница потребно ићи у пет километара удаљен Сурчин.

и Заштитнику грађана Р. Србије.

На крају, однос МО према нама је до вео до грађанске непослушности која се огледа у престанку плаћања комуналних трошка и трошка закупа поменутих станова. Чак ни за то Министарство одбране не реагује.

Један од већих проблема представља око 30 празних станови и још толико бесправно усељених станови. Ни за то министарство одбране не реагује.

М. М. П.

Са Годишње скупштине Удружења војних бескућника ЈОШ ЈЕДАН АПЕЛ ДРЖАВИ

Учесници Годишње скупштине Удружења војних бескућника Србије, одржане 13. маја ове године, у Централном дому Војске Србије, упутили су надлежним и јавности Апел за истину у коме се захтева да се напокон реши проблем војних бескућника у Србији.

Скупштини су, сем осталих, присуствовали народни посланик Коста Арсеновић, председник Удружења војних пензионера Србије Љубомир Драгањац, те представници власти, странака и сродних удружења.

У годишњем Извештају о раду Удружења војних бескућника Србије је, између остalog, је истакнуто:

„Скоро две деценије војни бескућници Србије живе у војним колективним смештјима у касарнама, напуштеним војним објектима и подстанарским сутеренима у којима због строгих војних норми и прописа не постоји ни минимални услови за остваривање људских права, гарантованих Повељом Уједињених нација о мирном уживању дома и остваривању слободе човека“.

У проtekлој години настављено је са поновним утврђивањем статуса војних бескућника кроз доказивање о праву на стан и то, како је речено у извештају, „од оних истих који су нас својевремено прогласили окупаторима и узурпирали наше станове. Као да се понавља пракса из периода од 1992. до 2001. године када су од стране Министарства одбране закључци војних бескућника Србије стављени у стање мирувања, а за то време хиљаде станови подељено другим лицима“.

„Не желимо вас више овом приликом замарати изношењем дугогодишње историје бешчашћа, навођењем дуге листе о кршењу одредаба Међународног права и принципа из домаћег законодавства од стране државе и Министарства одбране према нашој популацији.

Докази за ову твrdњу су бројни и широко елаборирани кроз разне предлоге и мишљења, захтеве и упозорења, као и годишње извештаје Удружења из претходног дванаестогодишњег периода, а посебно у Петицији и Апелу које смо прошли и претходне године упутили свим релевантним институцијама ове државе и међународним организацијама које се баве кршењем права људи“, речено је у извештају.

Активност Удружења, како је истакнуто, „одвијала се кроз: предлоге за израду документа од значаја за Удружење која су изражавала предлоге, упозорења и захтеве за решавање укупних проблема који погађају војне бескућнике Србије, организовање петиција и апела и извођење мирних протеста у Београду, Новом Саду, Крагујевцу и Крушевцу.

Посебно се овде истакло Удружење војних бескућника Крагујевца које је учествовало и извело највећи број организованих мирних протеста.

У овом ангажовању посебне резултате постигао је Градски одбор Новог Сада.

Из разлога бољег и бржег обавештавања јавности Удружење војних бескућни-

ка Србије је оформило свој сајт на Интернету, мада због помањкања искуства и праксе још се недовољно користи, што у наредном периоду треба поправити.

Све што смо кроз дугогодишње службовање створили, имали па изгубили, а данас ништа немамо, везано је за Министарство одбране и његове одлуке. Због тога желимо да будемо његов саставни део у решавању стамбених и других питања и у том циљу ћемо снажно подржати сваку активност Министарства одбране и актуелног министра одбране на разрешавању проблема како војних бескућника Србије, тако и професионалних војника Војске Србије.

Удружење је од 2000. до 2008. године добило и решило 746 станови, а у последње две године решено је 94 војна бескућника, што значи да је за последњих 10 година решено око 900 војних бескућника, или око стотинак наших породица годишње.

Ако би се овакав тренд решавања наших стамбених питања наставио и у наредном периоду, биће потребно око 25 година за решавање нашег актуелног питања. То значи да многи од нас неће дочекати да уђу у свој стан.

У последње време нуди се војним бескућницима Србије од стране Фонда СОВО и Министарства одбране 20.000 евра у динарској противвредности за одрицање од стања.

Удружење војних бескућника Србије не прихвата овакав начин решавања нашег стамбеног питања.

Због напред наведеног Удружење је урадило предлог плана који обухвата четири варијанте за решавање стамбеног питања по овој замисли и упутило га надлежним институцијама МО и Фонда СОВО. До данашњег дана није стигао никакав одговор на понуђени предлог.

У управама Министарства одбране у току је израда новог Правилника за прибављање и расподелу станови у Министарству одбране и Војсци.

Благовремено смо упутили предлог нашег удружења за израду овако важног документа, мада и поред инсистирања да и представници нашег удружења учествују у његовој припреми и изради, на жалост није дошло.

Не очекујемо да ће нови Правилник бити повољнији од досадашњег за војне бескућнике, чиме ће бити потврђена досадашња пракса да нас сваки ново донесени правилник ставља у тежи положај за решавање дводесетијског проблема.

Удружење војних бескућника Србије постоји и опстаје захваљујући упорној борби свих његових чланова и Удружења као целине у остварењу два циља:

- Остваривање стеченог права на стан и миран дом кога мора држава Србија да обезбеди као своју обавезу у рангу државног дуга, и

- Стварање повољних услова за живот и рад породица бескућника све док не реше стан на трајним основама.“

С. Јелић

Прича о одласку детињства

УЧИТЕЉ

Драган Тепавчевић

На вијест о смрти првог учитеља као да полако нестаје и дио нашег дјетињства и наших првих корака у живот којих се све чешће сјећамо како старимо.

Наједном нам неко пред очима спали све оне прутеве ишибе од којих су бридили дланови и неријетко остајале маснице, отме оне прве пробушене глобусе што су шкирпали док смо их окретали не вјерујући да је земља округла, украде све оне силне земљописне карте на којима смо морали показати где се налазе непознати градови и државе, (ни то више није исто), испара и оне остатке великих панона на којима смо први пут видјели како изгледа људски скелет, мишићи, нервни систем и када све кроз нас цури крв и нацери се на оних 30 слова азбуке материјег језика који полако заборављамо јер све чешће не говоримо како пишемо, нити читамо како је написано.

Некоме то није био учитељ, него учитељица, али ће то у разговору сви употребљавати у мушким роду и сви ћемо при тој теми бити близки и сјетни јер је први учитељ, само један, први, и на поплну дискриминацију се неће жалити чак ни учитељице.

С првим учитељем нестају и оне клупе за двоје са наслоном и пробушеном простором у средини за мастионице испред нас, које нам падају на памет једино кад стјуардесе донесу пиће, а ми откачимо намјенски направљену дашчицу са сједишта испред у којем је остављено удубљење за једну пластичну чашу са вискијем.

Летимо неким просторима о којима нам је први учитељ говорио да постоје, а ми у невјерици вртјели главама и касније провјеравали с родитељима наших родитеља јер су старији и искуснији и ваљда чули за те свијетове.

И тамо негдје, у ваздуху, између Дубаја и Бејрута или Сингапура и Цириха, јави се дух његов, као дух Хамлетовог оца и држи у руци неку непознату лобању за коју нам објашњава да је људска и да је унутра био смјештен мозак који је памтио, али да га сада нема. И да је штета што више не памти.

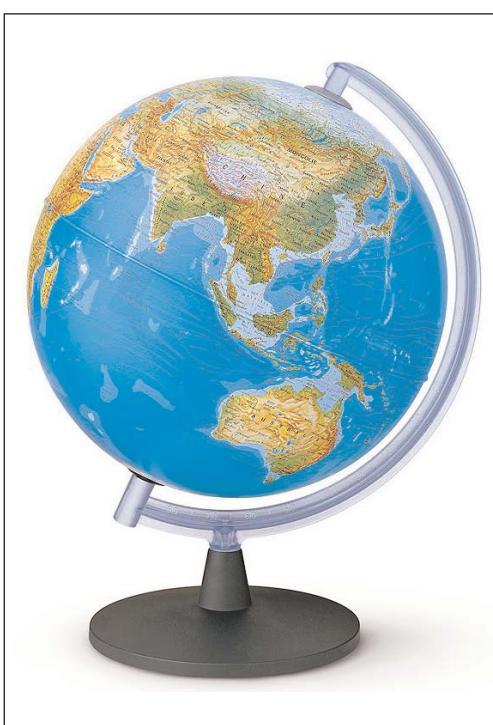
Сударе се тад у нама сјећања на кромањонце и неандерталце, амебе и парамецјуме, глодаре и водоземце, Спартанце и Перзијанце, Краљевића Марка и сирови чин на двору Леке капетана, измијешају се оне лобање из његове руке са рушевинама Ђеле куле, неког Аушвица, Матхаузена и Јасеновца за који смо били скептични да су уопште постојали и у таквим обимима, осмјехнемо се на приче о пустињама и прашумама, на Кинезе

и Суданце, пирамиде и Ајфелову кулу, на причу о Нојевој барци и француској лађи о којој су пјевали измучени српски ратници на Крфу.

Ја још памтим његову руку у којој је с подједнаком вјештином држао штап којим је показивао на дотад непознате државе на картама и ударао нас по длановима због тога што нисмо урадили задатке и једначине с једном непознатом, (а хиљаде непознатих смо тад имали), показивао како изгледа микроскоп, (јер га нисмо имали) и све то цртАО на зеленој школској табли са црвеним линијама на којима је затим исписивао Змајеве стихове.

Коса, права, танка дебела, ћирилица и латиница, Наполеон и Кутузов, Мурат и Лазар, буржоазија и куртоазија, (мора да сам нешто побракао), квадратни и кубни корјен, три пут седам, двадесет и један.

Пред њим смо страховали и устајали, били поносни док нам је везивао црвене мараме и поправљао бијеле капице са петокраком на челу говорећи да има оних који вјерују у Бога и да их не треба презирати јер свако у нешто вјерује. Пред њим смо пјевали "Коњух планином" за честе приредбе и страховали кад дође школски инспектор да ли смо добро урадили тестове. Због њега, јер смо га вољели.

Трчали смо неозначеним ливадама док нам је говорио да имају сличне са направљеним сједиштима са страна и да се зову стадиони, бацали смо камен уместо кугле, као и прутеве уместо копаља, скакали преко обичних столица које су требале да буду гимнастичке справе и радовали се првој екскурзији и посјети најближој школи.

Наш први учитељ нам је био замјена за новине које нисмо читали, радио који нисмо слушали у доба кад није било телевизије, онај који нас је расплакао што је тамо неки предсједник Кенеди убијен у Даласу и оставило у невјерици да је неки Амстронг или Армстронг искорачио на мјесец.

Никада нисам докучио одакле то зна и завидио му на информацијама које је истресао као остатке дувана из цепова од капута.

Памтили смо те ствари ваљда више и боље него градиво из завршних разреда гимназије.

Пожутјеле фотографије из првог дијела осмогодишњице су нам значиле више него оне с првим дјевојкама у ружичњацима иза хотела "Србије" на илиџанској алеји.

Сјећања добију мјеру тек кад све друго на животној ваги постане претешко.

Вијест о смрти првог учитеља нас поново спаја. Нас, посуге, расијање, расјеране и отјеране по континентима чији број ни данас нисмо прецизно запамтили, па се чудимо што нас у неким електронским порукама најмање име тамо где нам је он први пут прочитао "Остајте овде".

Спојили смо се још једном, свако због својих сјећања, сви због њега, сви због силних троуглова, коцки, квадрата и пирамида у које смо судбински упали вјерујући да су само проблеми геометрије, а не живота и опет погријешили.

Нема га да објасни, да рече зашто нема марама ни петокрака, пјесме коју смо сви пјевали "од Вардар па до Трглава", зашто није иструлио трули капитализам и зашто се хламидонас још размножава на исти начин.

Нема га да нам каже зашто су нам ови силни континенти ближи од република где смо живјели, да нам објасни зашто су нам они из Канаде ближи него они из Завидовића, из федералног дијела Босне, да каже да глобално загријавање кугле није непознаница и да су се температурне промјене дешавале и преје Христа.

Стојим над гробом и крстом с његовим именом. Сам. Без силних других које је учио, али који су послали телеграме. Препричавам му ко се све сјетио и одакле чуо и знао за вијест о његовој смрти.

Ђути мој отац и плаче свијећа уместо њега. Заједно са мном.

Не рекох вам. Мој први учитељ је био мој отац. Тодор.

**Сусрет са осамдесет осмогодишњом
Јеленом Каденић, носиоцем
“Партизанске споменице 1941”**

**ВЕРОВАЛИ СМО
У СВЕТЛИЈУ БУДУЋНОСТ**

С кором, за време Изборне скupштине Општинске организације УВП Врачара, упознао сам једну од најстаријих чланица удружења, осамдесет осмогодишњу Јелену Каденић, супругу генерала Рахмије Каденића, некадашњег начелника Војне академије КоВ у Београду. Јелена Каденић је носилац „Партизанске споменице 1941“ и још је активан члан Удружења војних пензионера Србије. Са Рахмијом, који је такође носилац „Партизанске споменице 1941“ провела је 57 година у браку, од 1943. до 2000. кад је Рахмија преминула.

Љубазно нас је примила у свом дому у Београду и причала о ратном путу и о томе како је срела свог животног са-путника.

Јелена Каденић (Аралица) рођена је 1922. године у Бовићу код Вргин Моста као најмлађа од троје деце Јована Аралића. У то време људи су масовно одлазили у печалбу, па је и Јован отишао у Канаду. Тамо је после неког времена отворио продавницу, направио кућу и једног дана престао је да шаље новац породици.

Од тада је Јеленина мајка морала сама да брине о кући и деци. „Сестра је завршила гимназију у Осијеку“, прича бака Јелена, „а ја нисам имала могућности за даље школовање. У том крају било је доста деце која су се школовала у Загребу, Глинци и у другим местима. Доста њих је припадало напредном комунистичком покрету...“

Сећа се да је, чувајући краве, читала сестрине књиге за гимназију и радовала се новим сазнањима и другачијем погледу на свет. Тако је дошла 1941. Из Загреба су долазили комунисти које су сматрали напредним људима. Њен деда их је примао и то јој се, каже, свиђало.

„Све оно што су нам говорили – да ће нам сутра бити боље, да ћемо моти да се школујемо и запошљавамо“, вели бака Јелена, „поклопило се са нашим жељама. И кад је почeo код нас братоубилачки рат, дошло је до стварања покрета, поједињих групција, јединица... И омладина је махом кренула код Николе Видовића који нас је распоређивао. Ја сам радила са омладином, са женама и у децембру су ме примили у Партију иако сам имала само 20 година и веома мало знала о тој партији. Ускоро сам почела добијати озбиљније задатке - да идем на састанке, да организујем омладину, жене. Послали су ме у Широку ријеку

Милка Јакић и Јелена Каденић
на Изборној скupштини УВП Врачара

код Војнића, где је био устанички центар. Ту, као члан Општинског комитета, радила са женама. Било је то тешко време: офанзива на Петрову гору, живот у окружењу, у болници под земљом... Све смо то некако савладали и дочекали ослобођење Цазинске крајине. И онда је донета одлука да нас неколико пошаљу тамо.

Сећам се и неких смешних детаља из тог периода. Ја дошла у неко село да говорим о равноправности жена, кућа пуне жена, питам домаћина кад су оне дошли, а он ми каже четири су моје а три су од мого сина! Некако сам се снашла и рекла да су то остаци старог друштва и да се надам да ће то једног дана ишчезнути.

Е ту сам срела Рахмију. Помагао ми је у организацији састанака. Тада је формирана Осма крајишна бригада. Велики број политичких радника с тог подручја отишли су у ту бригаду и ту су и мене распоредили. Била сам помоћник комесара чете у тој бригади све до 1944. године. Рахмија је био помоћник комесара у бригади. Дружили смо се; он ведрог духа а и ја доста жива, весела, свиђо ми се... Једног дана зову у Општински комитет и кажу: Рахмија и Јела могу да се легализују или да се разилазе. Рахмија каже ја се слажем да се легализује брак а мени драго... Наравно, нисмо после живели као брачни пар. После тога нисам могла напредовати. Због сталног ношења титовке једно време опала ми коса; једном ми нека жена каже види овог ма-

лог куд је он пошао? Узели смо се 1943. и ово је та наша слика из Травника. Свима је било драго што се то тако одиграло. И онда, једног дана, 1944. године, пошаљу ме на терен, у Кључ, у Окружни комитет. Распореде ме за секретара спрског комитета. На том подручју остало сам скоро до ослобођења. Кад је Сарајево ослобођено, онда смо отишли у тај град. Била сам организациони секретар рејонског комитета Ново Сарајево и ту сам остала скоро годину дана. За ту годину завршила сам два разреда гимназије и партијску школу и родила сам Горана. Живели смо у некој гарсоњери. Рахмија је био у КНОЈ-у и добио је премештај у Београд. Сећам се добро, кад смо са дететом, у камиону, преко Романије путовали до Београда. Убрзо сам се запослила“.

„Рахмија је“, вели Јелена, „био човек који је разумео све. Он ми је био најбољи учитељ. Кад сам после удаје први пут отишла код мајке и рекла јој да сам се удала за муслимана, није јој било право, а кад је упознала Рахмију, пао јој је камен са срца. Рекла ми је у шали: „Бољи је од тебе.“

Рахмија је ишао из места у место: Београд, Сарајево, Београд, Ниш... Ја сам га пратила. Није било породиљског, плаћали смо жену за чување деце. Сећам се Викторије која није могла да поднесе Сарајево. Она узме муг Зорана, који је имао годину и нешто, и оде с њим у Србију. После три месеца ја одем по Зорана а он почео да прича на мађарском језику.

У Нишу сам била члан општинског комитета, радила у социјалном осигурању. После сам у Београду водила једну здравствену филијалу. Са Рахмијом сам провела 57 година у браку, од 1943. до 2000 године. Кључ успешног брака је у љубави и разумевању. Толике године смо провели заједно а чини ми се да је све прошло тако брзо. Имам четворо унучади и четворо праунучади и могу рећи да сам срећна бака“, каже осамдесет осмогодишња Јелена Каденић.

У току разговора Јелена је више пута спомињала Рахмијину доброту, а ја сам се онда сетио једне приче из времена кад је Рахмија био начелник војне академије.

Једног од наших несташних драгара водили код Рахмије на рапорт због неког озбиљног прекршаја. Сви су очекивали да ће га генерал казнити, али пимомац се са рапорта вратио награђен. Генерал му је, сажаливши се на његову причу, одобрио одсуство ради приватних послова од седам дана...

„Е баш такав је био мој Рахмија“, рекла ми је после ове приче бака Јелена.
М. Петровић

Пише:
Крстман
Милошевић

Све упорнији захтеви да се одрекнемо наслеђа и патриотизма

ПОКУШАЈ „ГЛАЧАЊА“ ИСТОРИЈЕ

Пред упорним опирањем “српског ума” да се одрекне свог наслеђа и властитог патриотизма, преваспитачи траже нове модалитете. Пошто директни напади не дају жељене ефекте, решење се тражи у промени значења. И тако, дали су му име **нови патриотизам**.

Велики српски политичар и државник Никола Пашић (1845-1926), оснивач Радикалне странке (1882), утисак је, власт је познавао боље од било ког Србина. То му признају многи правници, политичари, историчари, дипломате. Мандат да састави или буде у саставу српске владе добијао је чак 25 пута, у највећем броју случајева – компромисом. При томе, свима је говорио да су у “праву”. На примедбу једног свог блиског сарадника, како је то могао да учини, сем осталог, рече му: “Овај, и ти си у праву!”

Кад се боре за власт, Србе као да власт распамеђује. Многи кажу, може им се, не губе много. Теорија и пракса политике упозорава, тако је у Србији одувек било. Но, било како било, мало је држава у свету којима је политика судбина. Нововековна историја није забележила пример да је цела једна влада, након тек одржаних избора, завршила на суду. Ипак, то се дододило Јовану Авакумовићу (1841-1928), који је, узгряду речено, био академик и угледни правник, што је за његово доба била права реткост.

Србији се дододило да један устав важи до поноћи, а други од поноћи до јутра, а онда се реактивира онај претходни. Било је то у доба краља Александра Обреновића. Да би донео неке “важне одлуке”, а устав му то није дозвољавао, он је на кратко суспендовао постојећи устав, вратио стари, разрешио проблем, а онда вратио онај актуелни (важећи). Својевремено, наш познати новинар Пере Тодоровић (1852-1907), један од првих присталица социјалисте Светозара Марковића (1846-1875), најбољи српски новинар свога доба, доживео је у свом животу свакакава чуда. Прошао је две буне у Србији, један рат (1885), неколико десетина хапшења, смртну казну због Тимочке буне (1883), а онда помиловање, пет година робија, а четири био у прогонству. Говорио је и писао о жртвама којима се цела Србија поносила – Карађорђу Петровићу и Михаилу Обреновићу. Како каже, први нас је из “азијатског жрвића вадио”, а други “уписивао у цивилизовани народ Европе”.

Како је био политички врло активан, а подоста радознао, уочи једних од многобројних избора прошетао је Србијом и многа запажања забележио. У једној од забелешки записао је: “У народу се изродила нека чудна политичка збуњеност и

Никола Пашић

пометња... Земаљски закон и добре нарави траже од нас да будемо поштени и праведни људи. Како је то данас тешко, потребно је читаво јунаштво да неко буде обичан и поштен човек... Сваки је чиновник подмитљив и пристрасан, скоро нико не врши службу по закону и дужности... Народ је имао своје идеале, своје погледе на државу и друштво, али све се то поколебало, нагло се губи, и ништа ново није дошло да га замени”.

Ма колико неправда и неморалност били саставни део политике у савременом свету, мали и недовољно заштићени народи, а Срби то јесу, не би смели да ћути ни о сопственим гресима, али ни о онима њима почињеним. У супротном, изгубиће осећај за право и правду, поштовање себе самих, без чега не могу опстати у свету насиља, где се у глобализацији обмањивање и тлачење малих и не-заштићених третира као вештина.

Тодоровић бележи и шта ваља чинити. “Епоха бујног партијског живота, трвења и гложења да се заврше, уз наставак тихог сталоженог рада и напредовања... Из бурне буке партијске, да се пређе у доба где дела говоре и где живе творевине казују шта је ко и колико ко вреди у истини”. Подоста од оног што узбуђује из историје, већ је написано. Но, ако неко пише искрено и добронамерно

за свој народ, како то чини Пере Тодоровић у свом времену, а због тога не буде задовољан, он ће се и тиме похвалити, “јер уметност, баш као и оскудица, негује своје ближње, дели њихов хлеб”, писао је својевремено амерички романијер Вилијем Фокнер.

После свега што се дододило отада до данас, ред би био да се на ову причу стави тачка. Нека то припадне времену када се врсни и у Србији тога времена не-надмашни новинар Пере цитираним мислима обраћао српској јавности пре више од једног века (1903). Но, што се тиче Србије данас, онеспокојавајуће звучи и најопштије спомињање “излазне стратегије”, која се не назире ни на видику. У рату вредности, ипак, “српски ум” се жилаво брани. Није ваљда паметно прогласити штетним све оно где су могуће злоупотребе. На пример, од када постоје људи и међуљудски односи, од тада датирају и злоупотребе људског повериња. Нико није захтевао, чак ни од Срба, да га бришу из свог живота. Наравно, и љубав се може злоупотребити, па ни од Срба се не тражи да се не заљубљују само зато што постоји могућност превара.

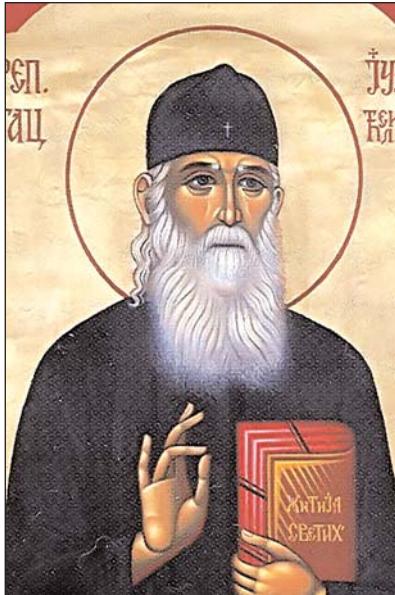
Пред упорним опирањем “српског ума” да се одрекне свог наслеђа и властитог патриотизма, преваспитачи траже нове модалитете. Пошто директни напади не дају жељене ефекте, решење се тражи у промени значења. И тако, дали су му име нови патриотизам. Е, ту се сада може сместити све што им падне на памет, од извршавања радних обавеза, до аплаудирања свему што стиже са Запада, само не љубав према отаџбини и властитом народу. То му некако дође као нови пацифизам, подразумева скоро све, само не бити против рата.

Било је у нашој и светској историји сјајних и рђавих тренутака. Оно што се ових година дешава, утисак је, као да никога не боли, не интересује. Они који су код претходних властодржаца и прогонитеља религије и дружије мишљења били борци за социјализам, сада су првоборци за повратак Цркви и православљу. Преваспитачи “српског ума” наговарају нас да сатремо нашу прошлост и нашу савест. Када је реч о савести, ваља се подсетити Сократа, који је живео пре двадесет четири века. Он је био јединствен човек. Ни једну реч није написао, а о њему је написано неколико хиљада књига. Његова реч САВЕСТ, коју ми данас све ређе чујемо, а чији смишо у овом времену мало да разуме, требало би да буде обавезујућа за све нас. Сократ је сматрао да је најважнија ствар у животу – да човек образложи себи разлоге зашто живи тако како живи.

У условима када са свих страна одјекују позиви на традицију и различитост мишљења, најмоћнији кругови Европе и света, саветују нас “да не би требало да се губимо и враћамо у прошлост, да једино гледамо у будућност...” Разуме се, на делу је покушај “глачања” историје. Због тога, поуке, поруке и искуства, међу којима су и ова из времена Пере Тодоровића, никада нису сувишна. Дабоме, према времену и условима у којима опстајемо.

Преподобни Јустин и Симеон међу светитељима

ВРЛИНЕ СУ ЊИХОВА ИМОВИНА

Преподобни Јустин Ђелијски

Дадесет деветог априла 2010. године, Свети архијерејски сабор Српске православне цркве једногласно је усвојио предлоге надлежних епархијских архијереја и унео у диптихе светих Православне цркве имена блаженопочивших архијерандрија Јустина Поповића, духовника манастира Ђелије код Ваљева (1894-1979), од сада преподобног Јустина Ђелијског, и Симеона Поповића, настојатеља манастира Дајбабе код Подгорице (1854-1941), од сада преподобног Симеона Дајбабског.

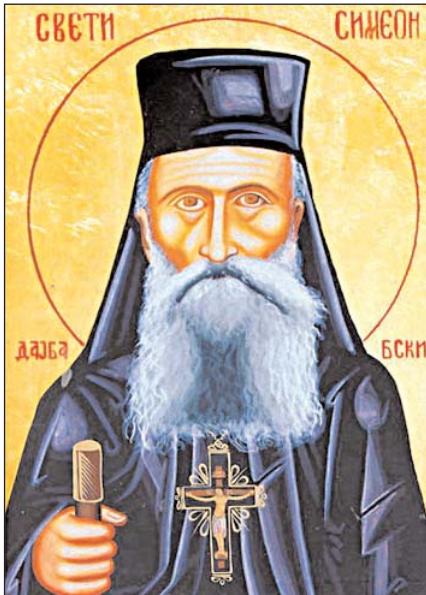
Литургијски спомен преподобног Јустина славиће се 1. јуна по старом календару (14. јуна по новом календару), а спомен преподобног Симеона празноваће се 19. марта по старом календару (1. априла по новом календару).

Свечано прослављење новоканонизованих угодника Божјих извршено је на саборној светој архијерејској Литургији у недељу, 2. маја, у Храму Светога Саве на Врачару.

Јустин Поповић (1894-1979) био је архимандрит Манастира Ђелије, доктор теологије, професор Београдског универзитета и духовник.

Рођен је у Врању 6. априла (25. марта по старом календару) 1894. године од оца Спиридона и мајке Анастасије. Фамилија Поповића је кроз генерације била свештеничка, једино је Благојев отац Спиридон био само црквењак.

Благоје бива мобилисан у „ћачку чејту“ при војној болници у Нишу током Пр-

Преподобни Симеон Дајбабски

вог светског рата, а касније они се заједно са војском и свештенством повлаче преко Албаније. Стигавши у Скадар, Благоје моли патријарха Димитрија за монашки постриг, патријарх благосиља и богослов Благоје постаје монах Јустин.

Од 1934. професор је Богословског факултета Универзитета у Београду. Заједно са Браниславом Петронијевићем основао је Српско филозофско друштво 1938. у Београду. Бавио се превођењем богословско-аскетске и светотачке литературе.

Говорио је више старих и модерних светских језика: старословенски, грчки, латински, румунски, новогрчки, енглески, немачки, француски.

У међуратном периоду текстови о Јустину излазили су у преко 20 часописа и других различитих штампаних гласила претежно, али не и једино, црквене перидоде.

По доласку нове власти у Југославију, 1945. године, Јустин је прогнан са Београдског Универзитета (заједно са још 200 српских професора), а затим је и ухапшен и затворен. Ухапшен је у манастиру Сукову код Пирота и спроведен у београдски затвор, заједно са својим духовним чедом, јеромонахом Василијем (Костићем), који ће касније, као владика бањалучки, бити прогањан, а као епископ жички још једном бити у комунистичком затвору. Из затвора су о. Јустин и о. Василије спашени доласком у то време (новембра 1946) из изгнанства Патријарха

Српског Гаврила (Дожића). Замало стрељан као „народни непријатељ“, проф. Јустин Поповић претеран је из Београда, без пензије, лишен људских, верских и грађанских права. Међао је манастире у којима је боравио (Каленић, Овчар, Сукоље, Раваница), али ниједна обитељ није смела дуже да га задржи.

Међутим, у једном сусрету у Београду у пролеће 1948. године, тадашња игуманија светођелијска, мудра и одважна мати Сара, позвала је оца Јустина у женски манастир Ђелије код Ваљева, где он живи практично у кућном притвору од 27. маја 1948., радећи на својим списима и преводима, служећи свакодневно Божанску литургију, и као предани духовник монахињама.

На сваком богослужењу молио се са обилним сузама.

Његов гроб крај манастирске цркве у Ђелијама постао је место поклоништа за православне широм Балкана, Европе и Америке.

Целокупни опус оца Јустина обухвата око 40 томова, а од тога је до сада објављено на српском око 30, на грчком 4, на француском 7 и на енглеском језику 1.

Бројни теолошки радови аве Јустина, осим докматике и егзегетике, обухватају области патристике, аскетике, лингвистике, као и теме из хришћанске философије и посебно из православне антропологије и на православљу засноване философије културе.

„Човек и Богочовек“, наслов је који би могао бити карактеристичан и за својегово богословље.

Отац Јустин је стално био прогањан, саслушаван, привођен. Мало је било оних који су стајали у његову одбрану.

Умро је у исто време и у исти дан ка-да је и рођен - на празник Благовести 7. априла (25. марта) 1979. године.

Симеон Поповић рођен је 1854. године на Цетињу. Основно школовање завршио је на Цетињу. Касније се образовао у кијевској Богословији, а затим и у Духовној академији.

У Кијеву је замонашен у чин јеромонаха, а 1888. године вратио се на Цетиње, где му је одређена служба у Манастиру светог Николе на Врањини, а годину дана касније и у манастиру Острогу, где је био и предавач у монашкој школи.

Јеромонах Симеон је иницирао градњу цркве на месту данашњег манастира Дајбабе крајем 19. века. Остатак свог живота јеромонах Симеон је провео служећи новооткривеној Дајбабској Светињи, а ту га је, као дајбабског јеромонаха, посетио архимандрит Јустин Поповић.

Свети Симеон Дајбабски умро је 1. априла 1941. године.

Његове мошти откривене су на 55. годишњицу од његовог упокојења 1996. године у манастиру Дајбабе. Од тада па до данас, сваке године на тај дан одржава се велики сабор у манастиру Дајбабе.

С. Јовић

Где се изгубила часна официрска реч

ПУШТАЈУ НАС НИЗ МАТИЦУ

Читајући информације поднете на седници Главног одбора УВПС, посебно садржаје коментатора о тим информацијама (Ветеран 74 и 75), нисам само разочаран већ и „згранут“ због предвиђања о будућем животу КВП.

Из информације директора Фонда СОВО може се закључити да му није стало до бившим колега, садашњих КВП. Посланик у Скупштини Србије каже да чека „ако“ буде требало да нешто уради, а не каже шта је до сада урадио за садашње и будуће КВП. А из изјаве пуковника Ристића нисам схватио ко су то „ветерани“ ако то нису и садашњи КВП.

Жалосно је што се активне старешине, практично, одричу својих старијих колега-пензионера и гурају их у неизвесност – у Министарство за рад и социјална питања. У том министарству су већ рекли да не познају проблеме војних пензионера и да их то, у ствари, не интересује. Онда се од њих и не може очекивати да уваже специфичности војне професије.

Размишљајући о свему наведеном, сетио сам се разговора између два солунска ратника који су били у истој единици. Први је био официр у српској војsci, командир вода-чете, а други је добровољац при пробоју Солунског фронта, иначе мој комшија. Како је ко прошао у животу? Официр је после лечења од задобијених рана при пробоју фронта и кратког времена у војној служби као капетан отишао у инвалидску пензију. А како му је пензија била добра ма-ла добио је „потврду“ да (ако му затреба) може „просити“. На крају је, после несрећног брака, остао сам без сопственог крова над главом. А мој комшија је после демобилизације (као солунски добровољац) добио већи салаш код Јнђије и уз то запослио се на железници где је остао до краја живота под својим кровом.

Како су се нашла два солунска ратника, тако се и ја, корисник војне пензије, нашао са једним мојим суборцем из НОР-а (ја командир прве а он друге чете у истом баталјону). У разговору о томе како је ко прошао у мирнодобском животу, испало је да смо и ми прошли као солунски ратници.

Мој саборац демобилисао се и као учесник НОР-а у Загребу је добио одговоран посао и стан и завршио је факултет. Све време је био у Загребу. А ја, као АВЛ, службовао сам у 12 гарнизона, од Триглава до Вардарца. Десетак година радио сам на инжињеријском уређењу приграничних подручја према Албанији, Грчкој и Бугарској. Био сам подстанир с породицом око 25 година, а као пензионер 19 година сам чекао стан. И тек ових дана, у 87. години, добих решење о закупу стана на неодређе-

но време (као предуслов за откуп), што би требало да значи да ћу, ако буде среће, добити свој кров над главом.

И на крају, када смо дошли до висине пензије, мој суборац је имао дупло већу пензију од мене са чином потпуковника.

Поред наведеног, имао сам „среће“ да по завршетку инжињеријске официрске школе у Карловцу и доласком у Тетово, децембра 1946, добијем задатак да са делом јединице бригаде идем на Шар планину као испомоћ органима КНОЈ-а на чишћењу трупа од балиста.

Кад сам се, са упалом плућа, вратио у Куманово, моја трогодишња кћерка ме је звала чико.

На крају се питам о чему ли размишљају наше млађе још активне колеге када се одричу војних пензионера, својих старијих другова. Пуштају их низ матицу да се утопе у цивилном систему ПИО, а не слушају историју као учитељица живота. Јер, можда ће и њима, данас-сутра, издавати потврду да могу просити. Никад се не зна.

Јово Вујновић

ОСВРТ НА ЈЕДНО ПИСМО

Господин Нинослав Крстић нас је изненадио својим писмом којим тражи да га подржимо у кандидатури за председника УВПС.

Питам се где је господин до сада био? Зар избори по Статуту нису расписани још у децембру месецу 2009. године.

Општинске организације су биле у обавези да то учине до средине априла 2010. што смо ми и учинили и предложили своје кандидате за Главни и Извршни одбор.

Да нам се раније јавио, верујем, нико од општинских одбора не би одио да присуствује Скупштини, те да изнесе своје аргументе у вези његове кандидатуре. Овако има своју изборну базу и нека гласају за њега.

Још нешто ми смета. Каже: „у рату сам учествовао од 1991. до 2000. године“, а даље наводи „службовао сам у Нишу, Лесковцу, Косовској Митровици, Крагујевцу, Новом Саду, Врању и у два наврата у Београду.“

Колико знам на територији Републике Србије није било проглашено ратно стање до 1999. године, нити су извођена борбена дејства, па како може бити учесник рата у наведеном периоду. Шта ми да кажемо који смо службовали на територији

јама отцепљених република, са учешћем у рату од два месеца до 2 године.

Сматрам да је господин Крстић закаснио да се обрати општинским организацијама ради подршке за избор за председника УВПС.

У његовом писму смета ми и то што истиче чин - генерал-потпуковник у пензији. Већина чланова УВПС зна који он чин има, али неписано је правило да се у Удружењу нико не представља са чином, јер смо сви једнаки. Може само да буде председник, потпредседник итд.

Имре шуљок

СРБИН-СЕЉАК ПРЕД ГАРДИСТИМА

Изnenadan и кратак сусрет мање јединице из гардијске бригаде, која је извела вежбе на територији западне Србије, са једним вредним и отреситим земљорадником десио се у исто време када је један вод кратко застао иза куће где је сељак домаћин припремао запрежна кола за обављање радова уобичајених за јесен. Радио је, видело се да нешто жури, а није скидао поглед са тек пристиглих војника. Можда неког од њих познаје, али не, он погледом жељи да обухвати целу јединицу. Познато је да је за Србина војник нешто као икона. У то сам се доста пута лично уверио. То није пропустио ни Радош Бајић у популарној серији „Село Гори... да истакне како родитељи „сина Драгана“ љубе његову слику, слику сина војника.

Међутим, сељаку домаћину се нешто жури. Он одједном остави свој посао око кола и дође пред војнике, као да ће држати час. Војници га радознalo гледају, а он, журећи да јединица не крене, не кријуји задовољство што му се указала прилика да нешто важно каже, искрено и са видним задовољством рече: „То је наша војска, а овде су се за време рата стално врзмале разне непријатељске војске. А кад дођоше Крајишићи је... ше им мајку свима, растераше их као зечеве“, а затим са дивљењем и поносом посебно на крају нагласи: „Каква је то храбра војска, они стојећи пуцај“. Тако вредни Србин заврши своју кратку причу и врати се својим колима, а гардисти кренуше даље по свом плану, одушевљени изненадним и пријатним сусретом са једним вредним и отреситим земљорадником - Србином...

После овакве приче и дивљења борцима Босанске Крајине и њиховој храбrosti, није тешко разумети зашто је маршал Тито за време борби за ослобођење Београда од Пека Дапчевића тражио да на посебан задатак упути једну бригаду и нагласио: „По могућству да буде Крајишак...“

Драган Ђумић, Нови Београд

Зашто наши војници нису били
на паради у Москви

СЛУЧАЈНОСТ ИЛИ НЕШТО ДРУГО

Постоји ли неки виц, а да у њему актери обавезно нису Американац, Рус и Србин? Мислим да нема, нисам чуо за неки виц у којем би протагонисти били Немац, Кинез, и, на пример, Италијан. Само две суперсиле и Срби. То је наш преовладавајући однос према стварности. И то нам се понекад обија о главу. Као сада поводом велике војне параде на Црвеном тргу у Москви. Војска Србије није позвана на параду и то је код нас дочекано скоро као увреда, изречено је много бесмислица о томе зашто нисмо позвани, а то смо заслужили. Најкраћи одговор јесте да Србија званично није ни затражила да њена војска буде присутна на паради поводом 65 година од победе над нацизмом и фашизмом.

У амбасади Србије у Москви провео сам да ли је било наших захтева да војници Војске Србије промарширају Црвеним тргом? Одговорили су ми да није. Како су у међународним односима формалности и протокол некада важнији и од суштине, онај ко је очекивао да ће Руси нас позвати, а да их ми претходно лепо не замолимо и да то ураде, тај сматра да смо ми Американци, Французи или Британци,

и тај очито још увек размишља у категоријама вица са почетка овог текста.

Истина, Југословенска армија је крајем 1945. године била четврта по снази савезничка армија у Европи, имала је око 800.000 бораца што значи да је била и бројнија и снажнија од Де Голове армије. Али те војске и те државе више нема, а правни наследници су заправо сви, од Триглава до Вардара. Истина је да је српски народ платио највећу цену у борби против фашизма и нацизма на југословенским просторима, да је поднео највеће жртве, али је и болна истина да су после 5. октобра 2000. године улицама у Београду и у Србији, које су носиле имена генерала Црвене армије, а који су учествовали у борбама за ослобођење Београда и делова Србије, промењена имена. Сада су

имена враћена, али не и истим улицама, већ тамо негде у Угриновцима и ко зна где још по периферији. А у центру Беоча постоји споменик војницима Црвене армије који су учествовали у борбама за Беч. Никоме у Аустрији и не пада на памет да то мења, сваке године на дан уласка трупа Црвене армије у Беч, градске власти полажу цвете и венце на тај споменик. Јер, Црвена армија се и у Бечу борила против нацизма и фашизма, а не за комунизам. Паметни Аустријанци.

Како су Руси схватили наше ситне и провинцијске потезе можемо само да замишљамо. Поистоветити комунизам и борбу против нацизма и фашизма могу само идеолошке догмате са опасном историјском амнезијом. У Русији је Други светски рат назван „великим патриотским ратом“ и око тога нема спора на унутрашњој политичкој сцени данашње Русије. Иако је и Русија у време тог великог отаџбинског рата имала колаборационисте који су ратовали на страни Вермахта: од генерала Власова до целе две дивизије Вермахта попуњене искључиво бившим руским ратним заробљеницима, али и добровољцима. Никоме данас у Русији ни на памет не пада да те колаборационисте сврстава у неки антифашистички покрет, јер ето они су као морали да пуцају у Црвену армију чији је главнокомандујући био комунистички диктатор Сталјин. Те врсте историјских „нијансирања“ нема данас у Русији ни у интелектуалним круговима који нису „зљубљени“ ни у Путину ни у Медведеву. Москва такве покушаје једноставно назива покушајем ревизије резултата Другог светског рата. И када ми у Србији и у Београду променимо имена улица руских генерала Москва то тумачи нашим покушајем ревизије резултата Другог светског рата, покушајем да се прикрије читав један део историје.

О разлозима слабе или скоро никакве војне сарадње између Србије и Русије могла би се написати књига. Београд оптужује Москву да скupo наплађује школовање наших официра у Русији, док ми школујемо руске официре бесплатно, из Београда долaze оптужбе да је са руске стране било покушаја да се у ремонтоване „мигове-29“ угради неадекватна и половна опрема, у Москви ми кажу да то није истина и подсећају ме на случај „падобрани за катапултирање пилота из миг-29“, односно ко је хтео да се у ремонтоване „мигове-29“ уграде половини румунски падобрани уместо оригиналних руских. Када сам запитао зашто нам не продају резервне гуме за „мигове-21“ и „мигове-29“, које немамо већ пуних годину дана, одговорено ми је да су нам нуђена три комплета тих гума. Бесплатно. Ко сада ту говори истину, а ко не, заиста не знам.

Мирољуб Лазански
(Политика, 15. Мај 2010)

Пише:
мр сц. др
Часлав Антић

Шта треба знати о Сунцу? Сунце је одувек појам светла, топлине и живота, једном речју космички дар. Иако на Земљу доспева само мали део Сунчевог зрачења, Сунце је извор живота и енергије за сва жива бића на њој.

Последњих деценија статусни симбол је и препланулост, знак здравог и лепог тела, мада медицински стручњаци редовно упозоравају на опасности које доноси излагање Сунцу. И поред сталног упозорења, знајући да Сунце има и позитиван учинак (подстиче стварање витамина D, добро расположење, повећава виталност и релаксацију), многи људи и даље неконтролисано излагују тело Сунцу, што доводи до трајних оштећења на кожи. Штетном деловању на кожу, како истичу стручњаци из Батутовог инситута за здравље, додатно доприноси и глобално загревање, појава озонских рупа и појачано сунчево зрачење или инсолација. Сунце емитује велики и континуирани спектар електромагнетних (ЕМ) зрака. Делови спектра значајних за фотобиологију су свега 5 одсто ултравиолетних зрака (УВ) које не можемо регистровати нашим чулима, 39 одсто припада видљивој светlostи (ВС) и 56 одсто припада инфрацрвеним зрацима (ИЦ).

Пролазећи кроз атмосферу, сунчеви зраци ступају у интеракцију са њом, зрачење се при томе апсорбује, расипа, преноси и слаби. Око 1/3 енергије зрачења апсорбује озонски омотач и капљице воде. Апсорција је нарочито ефикасна за таласне дужине 100-290 nm, велика енергија, који су делимично криви за настанак карцинома коже.

Деловањем на ћелије коже УВ зраци могу довести до настанка алергија на Сунце, убрзаног старења коже, губитка еластичности, а у крајњем случају и до рака коже. Према многим истраживањима УВ зраци су директно одговорни за настанак најозбиљније врсте малигнитета коже - меланома. Зато лица са великим бројем младежа морају бити посебно опрезна при излагању сунцу, односно за њих вреди не сунчati се и користити креме са високим заштитним фактором уз обавезно ношење маџица, шешира са ширим ободом (качкета) и сунчаних наочара. Уз то морају се редовно подвргавати дерматолошком прегледу, односно превентивном оперативном захватају младежа који задовољавају критеријум атипичних. Наиме, само благовременим одстрањењем (уз хистолошку обраду) атипичних младежа уклања се подлога из које се касније у животу може развити меланом, а дешава се да се у одређеним случајевима открију и почетни стадијум меланома који је у потпуности излечив. УВ зрачење се као вештачки извор зрачења користи у терапији (фототерапија) различитих кожних болести; нпр. псоријазе,

Заштита од прекомерног сунчевог зрачења

БЛАГОТВОРНИ И ШТЕТНИ ЗРАЦИ

атопијског дерматитиса, контактног алергијског дерматитиса, а у комбинацији са неким лековима за лечење одређених типова лимфома коже.

Различити типови коже

Према осетљивости коже на сунчане опекотине, људе делимо на четири фототипа:

ФОТОТИП 1 - Односи се на врло осетљиву кожу, пеге, црвену или плаву косу те плаве или зелене очи. Овај тип коже никада не потамни и увек изгори. Због смањене пигментације ниво отпорности на опекотине изразито је ниска, па кожа починje реаговати јачим црвенилом већ десетак минута након излагања сунцу. Овакав фототип коже има око 2 одсто популације.

ФОТОТИП 2 - Означава светлу пут склону настанку пега лети и плаву косу. Пигментација је врло слаба па је кожа склона опекотинама. Без одговарајуће заштите опекотине се јављају већ након десет до двадесет минута излагања сунцу. Препоручено време излагања сунцу без заштитних средстава је до двадесет минута, а иначе би требали користити заштитни фактор 15. Овај тип коже има око 12 одсто популације.

ФОТОТИП 3 Средње светла кожа, тамнија или тамна коса и светлосмеђе очи. Иако је због добре пигментације овај тип коже мање осетљив на опекотине, без заштите може задобити опекотине након популације са излагања сунцу. Ово је начешћи тип коже, присутан је код око 78 одсто популације.

ФОТОТИП 4 - Означава тамни фототип (медитерански тип), тј. тамнију кожу, (маслинasta пут) и косу. Због јачег пигментације овај тип коже развија опекотине након 45 минута излагања сунцу. Саветује се коришћење крема са заштитним фактором 20-25 омогућиће вам да на сунцу останете читавих 5 сати да би се то десило. Уколико сте на мору или често боравите у води, користите водоотпорне креме чиме би ваше тело било заштићено 40 и више минута у води, јер се сунчеви зраци преламају и пролазе чак и кроз воду. Будите пажљиви и када је облачно, јер УВ зраци прориду кроз облаке па можете изгорети, а да то и не осетите.

Штетности сунчевог зрачења

Оштећење коже починje већ са првим излагањем сунцу и кумултивног је карактера, па зато никада није довољно рано за заштиту детета од негативног утицаја сунчевог зрачења.

Дечија кожа је осетљива на сунце и лакше изгори него кожа одраслих. Зато децу до 6 месеци не би уопште требало излагати сунцу а старију од 6 месеци треба заштити прикладном одећом, капама, шеширићима и средствима за заштиту од сунца намењену деци, која апсорбују и спречавају прород УВ зрака на кожу. Оштећења од сунца могу бити акутна и хронична. Акутно оштећење коже од УВ зрачења манифестије се појавом црвенила различитог интензитета (опекотине), а хронична оштећења односе се на кумултивно оштећење, које се касније манифестије превременим старењем коже, појавом преканцероза и карцинома, односно меланома коже. Код директног излагања сунцу долази до слабљења имуног система у неким случајевима стварања и катаректе ока.

Оно што вас још може задесити јесте и алергија на сунце коју ће те лако препознати по црвеној осипу на кожи и неугодном пецимању, обично у подручју деколтеа или руку, јер су ту делови највише изложени сунцу.

Како се паметно сунчati?

Због веома штетног дејства, сунце је најбоље избегавати у периоду између 11 и 17 часова уз коришћење препарата за сунчане са високим фактором заштите. На кожу се наносе 30 до 60 минута пре изласка на сунце (кремови, лосиони или уља са УВБ и УВА филтером), а свакако треба водити рачуна да се водом испирају са коже па је након интензивног знојења или купања неопходно опет намазати кожу. Наме, ако вам је иначе потребно 15 минута да поцрвните, крема са заштитним фактором 20 омогућиће вам да на сунцу останете читавих 5 сати да би се то десило. Уколико сте на мору или често боравите у води, користите водоотпорне креме чиме би ваше тело било заштићено 40 и више минута у води, јер се сунчеви зраци преламају и пролазе чак и кроз воду. Будите пажљиви и када је облачно, јер УВ зраци прориду кроз облаке па можете изгорети, а да то и не осетите.

ИЗЛЕТ У ЈАГОДИНУ

(10. 6. 2010)

Удружење војних пензионера - Вождовац, у сарадњи са фирмом „Vitarelax“, позивају Вас на излет у Јагодину.

Излетнику нудимо:

- превоз
- ручак у хотелу „Јагодина“
- картицу за мерење стреса
- бесплатну томболу
- учествовање у великој наградној игри
- улазнице за музеј воштаних фигура

Цена аранжмана је 800 динара

Полазак излетника је у осам часова испред Тржног центра Бањица.
Пријава и уплата: Булевар ослобођења 96 (телефон: 3983-786) или Радмило Милосављевић (телефон: 2663-924; мобилни телефон: 063/75-81-395)

ПОВРАЋАЈ НАПЛАЋЕНЕ НАКНАДЕ

Удружење војних пензионера Србије, 16. априла ове године, упутило је Поштанској штедионици захтев за обустављање наплате провизије од један одсто корисницима војне пензије на чији текући рачун пристижу безготовинске уплате на основу принудне наплате.

У датом је, између осталог, наведено: „Почев од краја 2008. године на овамо, на текуће рачуне корисника војне пензије код те Банке пристижу безготовинске уплате које врши Народна банка Србије - Дирекција за регистре и принудну наплату - Одељење за принудну наплату - Одсек за пријем основа и налога принудне наплате а на терет средстава Фонда за социјално осигурање војних осигураника. Те принудне наплате, односно безготовинске уплате се врше на основу судских одлука којима је корисницима војне пензије досуђена исплата закинутог дела припадајуће пензије у периоду од 1. августа 2004. године до 30. новембра 2007. године. Досуђени износи (главница и камата) су исказани и уплаћени за сваки месец посебно, а одвојено су, као један износ, исказани досуђени парнични трошкови.“

УВАЖЕН ЗАХТЕВ УВПС

По добијању одговора из Поштанске штедионице, Удружење је о томе обавестило све општинске и градске одборе УВПС:

„По сазнању да Банка поштанска штедионица наплаћује један одсто провизије на безготовинске уплате по извршеним пресудама због закинутог дела пензије у периоду од 1. 8. 2004. до 30. 11. 2007. године, обратили смо се наведеној Банци захтевом да ту провизију не наплаћује, а већ наплаћене износе врате. Наш захтев је уважен, тако да Банка ПШ провизију више неће наплаћивати, а већ наплаћене износе провизије ће вратити.“

Повраћај наплаћене провизије се може остварити подношењем појединачних захтева, уз прилагођење фотокопије решења о принудној наплати, или централизовано на основу списка оштећених лица, који би Банци ПШ доставили ово Удружење.

Ради сачињавања напред наведеног списка и његовог достављања банци ПШ, потребно је да Извршном одбору Главног одбора, што је могуће пре, доставите име и презиме и број текућег рачуна код Банке ПШ чланова ваше општинске организације којима је обустављена а није враћена наведена провизија.“

Будући да су наведене безготовинске уплате исплата дела пензије, оне не подлежу наплати провизије, па тражимо да ту провизију (1 одсто) не наплаћујете у будућем.

Истовремено, тражимо да сада наплаћене провизије вратите, односно уплатите на текуће рачуне односних лица. Ово, по могућству, без подношења појединачних захтева, а ако су ти захтеви неопходни да се као валидан основ прихвати ваш месечни из-

вештај о стању - кретању на текућем рачуну односног лица у коме су те уплате исказане, без прилагања фотокопије извршног наслова (решења о принудној наплати).

Молимо за што хитније обавештење о вашем ставу по напред наведеном.“

Из Банке „Поштанска штедионица“, А.Д. Сектора за послове са становништвом, 6. маја ове године, стигао је следећи одговор:

„На основу Вашег датика од 16. априла 2010. године, а у вези наплаћене накнаде по текућим рачунима за уплате дела пензија које су ваши чланови остварили судским путем, обавештавамо Вас о следећем:

На основу Уговора о исплати пензија и осталих личних примања који је Банка Поштанска штедионица, а.д. Београд закључила са Фондом за социјално осигурање војних осигураника, Банка отвара текуће рачуне корисницима војних пензија. За све уплате чији је основ уплате пензија или остала лична примања, Банка не обрачунава и не наплаћује накнаду“

За безготовинске уплате на текуће рачуне, чији основ уплате нису зараде, пензије или друга лична примања, Банка Поштанска штедионица а.д., у складу са Законом о платном промету и Тарифом накнада за услуге које врши Банка Поштанска штедионица, а.д. Београд, Одељак 1.2. Послови текућих рачуна грађана - 1.2.1. Физичка лица, став који гласи „ванредне безготовинске уплате „наплаћује накнаду од један одсто на износ уплаћених средстава.“

Уплатилац приликом попуњавања Налога за пренос (образац платног промета бр.3) у одређеним пољима уноси податке који одређују „сврху и шифру уплате“ средстава. На основу унетих података на Налогу за пренос Банка врши књижење средстава на партије текуће рачуне корисника.

Приликом преноса средстава која се односе на примања корисника војних пензија која су остварена принудним судским путем, Банци су достављени Налози за пренос са подацима који се не односе на уплате личних примања. Налогодавац је попунио Налоге за пренос са следећим подацима: у пољу „Шифра плаћања“ платног промета - унет је податак 290 који означава „друге трансакције“ које нису лична примања, а у пољу „Сврхе плаћања“ унет је нумерички податак из кога се не може утврдити основ уплате, односно да су у питању лична примања. Предметне Налоге за уплату Банка је прокњижила на текуће рачуне у складу са „Тарифом накнада за услуге које врши Банка“ и обрачунала накнаду од 1 одсто на износ уплаћених средстава.

Банка ће поступити по Вашем захтеву за повраћај средстава по основу обрачунате накнаде за предметне уплате. За спровођење поступка сторнирања износа накнада потребно је да нам доставите списак свих корисника са бројевима текућих рачуна за које је извршена уплата дела пензија које су остварили судским путем. Корисници могу поднети и појединачне захтеве Банци за сторнирање предметне накнаде достављањем фотокопије решења о принудној наплати.“

Добивши овај одговор из Поштанске штедионице, Удружење је о томе обавестило све општинске и градске одборе УВПС. С. М.

Продајем кућу у Пироту

У центру Пирота повољно продајем 1/2 куће са посебним улазом која се састоји од тросторног конфорног стана на спрату са двориштем и помоћним просторијама. Звати од 16 до 20 часова. Тел.011/164-464

УСЛУГЕ ВЕЗАНЕ ЗА САХРАНУ ПРЕКО УДРУЖЕЊА

Уколико користите услуге у вези сахране преко Удружења војних пензионера Србије требало би да знајете да услуге могу користити чланови УВПС, чланови њихових породица, као и сви остали војни осигураваници.

Преко Удружења могу се добити комплетне услуге везане за сахрану:

- организација и заказивање термина за сахрану или кремацију,
- упис у матичну књигу умрлих,
- спроводница за пренос покојника,
- штампање посмртних плаката,
- продажа погребне опреме,
- превоз покојника,
- организација војних почести,
- помоћ око сређивања документа пре и после сахране ради регулисања права чланова породице после смрти војног осигураваника,
- бесплатан долазак у стан породице преминулог ради договора.

Све додатне информације могу се добити у месним и општинским организацијама УВПС или директно на тел. 011/3181-812 или на моб. 064/1660-423

Адвокатске услуге

ПОВОЉНИЈЕ ЗА КВП

На основу уговора о пословној сарадњи на пружању правне помоћи војним пензионерима, између УВПС и ЉИЉАНЕ ЈАКОВЉЕВИЋ, адвоката из Београда, улица Чубурска бр 2 - Занатски центар „Пејтон“, и СТАНОЈКА МИХАЈЛОВИЋА, адвоката из Београда, Булевар Зорана Ђинђића бр. 76/28, ови адвокати ће за потребе војних пензионера Србије обављати следеће правне послове:

1. најмање једном седмично, и то адвокат Љиљана Јаковљевић **средом**, а адвокат Станојко Михајловић **петком**, од 17 до 19 часова, у свој адвокатској канцеларији даваће војним пензионерима бесплатне правне савете, у поступку;

2. у поступку пред судовима и државним органима Републике Србије ради остваривања прописима установљених права, нарочито у области пензијско-инвалидског и здравственог осигурања и стамбеног обезбеђења, војним пензионерима пружаће све правне услуге, као што су: састављање тужби односно захтева и пријава у грађанским, кривичним и управним стварима и поднесака у вези тога; заступање на расправама - рочиштима и главним претресима; улагање редовних и ванредних правних лекова; састављање завештавања и уговора о доживотном издржавању; сачињавање одговора, као и обављање других правних послова.

Адвокати ће послове наведене под редним бројем 2. наплаћивати од војног пензионера - кориснику услуге приликом преузимања правне радње и по ценама од 80 одсто (осамдесет одсто), важеће адвокатске тарифе за односну правну услугу - радњу.

НА КУКОВО ЛЕТО

Момо Капор

Целог свог живота веровао сам да самрођен у Европи и да у њој живим, све до пре десетак година када се испоставило да тек треба да уђем у њу.

У време моје младости није било ни најмање вароши код нас која није имала кафана "Европа".

Била је то обично најотменија кафана у граду, али кафа у њој је била турска, баш као и у осталима, патос олajisan, а зидови чајави од пећи која се димила.

А у свакој паланци постојао је "Салон д'Пари" - кројачка радња за шивење одела по мери, у којој су на сточићима венули француски модни часописи стари неколико година. Били смо свет и веровали смо да нас Европа обожава још од оног времена када су након завршетка Косовске битке, верујући да смо победили, звонила звона Нотр Дама.

Звоне звона Манасије,
Нотр Дам, Нотр Дам,
Куда идеш Танасије?
Откуд знам, откуд знам...

Сада најзад знамо куда идемо. Идемо у Европу, баш као оне три сестре Антона Павловича Чехова, које живе у забитој провинцији непрестано уздишући: "У Москву, у Москву!"

Али, баш због тога што смо наивно веровали да смо одувек у Европи, а испоставило се да то није тачно, нисмо се ни озбиљно припремили да уђемо у њу.

Европа нам је, наиме, поставила серију текстова и задатака, а под њиховом тежином ишчезле су и последње кафане са њеним звучним називом и више ретко ко шије одела по мери у салонима д'Пари, који су у излизима обично имали Ајфелову кулу, коју је неки локални геније саградио од палидрваца из шибица.

Најпре, Европа нас неће примити на своју карту ако и даље будемо скрвали чорбу и жвакали чачкалице после јела; друга ствар, нема нам одласка на спавање, у Европи, ако пре тога не опернем ноге.

Морамо, такође, и да оставимо пушење (јер је тамо, углавном, забрањено). Истина, уместо пушења, које је страшно штетно по здравље, мораћемо, као и остали Европљани, да пређемо на шмркање кокаина и фиксање хероином.

Уз то, краставци које будемо гајили мораће да буду сви исте величине и да не буду закривљени као, што народ каже, она ствар. Што се тиче парадајза, мораће да буде много лепши и правилнијег облика него што је наш, али ће, такође, бити потребно да потпуно изгуби свој укус и да почне да личи на дину, банану или на охлађену хреновку.

Што се тиче Саве, која је по европским

стандардима загађена, мораћемо да је извадимо из корита, опремо, осушимо, нафајтамо, испегламо и поново вратимо у њен ток. Да бисмо ушли у Европу, мораћемо о свом трошку да подигнемо поново све срушене мостове које нам је Европа избомбардовала, јер каква је то држава без мостова?

Они политичари и војници, оптужени за ратне злочине, мораће сами да плаћају своје затворске чуваре и да о свом трошку поправљају лисице на рукама ако се покваре.

Када изучимо све генерале које Европа тражи од нас, прећи ћемо на изучивање Милоша Обилића, Хајдука Вељка, Карапођа, кнеза Милоша, Гаврила Принципа и осталих, јер ратни злочини никада не застаревају.

Чим то све обавимо испунићемо највећи број услова за улазак у Европску заједницу. До тада, сматраћу да нисам рођен у Европи, већ у Малој Азији.

Ипак, Срби не би били Срби кад не би доскочили Европи. Не рачунајући вас, који читате ове редове, а већ живите тамо, нико изгледа није приметио да постоје Срби који су званично чланови Европске заједнице.

То су Лужички Срби и неће да се хвале тим да их не би избацили из европског рая и вратили овамо, код нас.

МИСЛИ, ИЗРЕКЕ, ПОСЛОВИЦЕ, МУДРОСТИ

Бранислав Нушић

- Брак је писмо које је интересантно само док је затворено.
- Мржња оних који су зли није толико опасна као њихово пријатељство.
- Брак је једна од ретких историјских појава код које се освајач потчињава освојеноме.
- Правда је људима, често, тежа од неправде.
- Бескичмењак је у почетку само гмизао. Успевши се, почео је да сикће.
- Брак чини троје: љубав, поверење и стрпљење.
- Чир на желудцу је заразна болест. Они који већ имају чиреве стварају их другима.
- Каријеристи не остављају никакав траг за собом, осим бивших пријатеља.
- Знање има границе, док незнанje их нема.
- Може се ради сукње прескакати плот, али се то, ни у ком случају, не може чинити у сукњи.
- Први пољубац дође му као нека мала матура, после које се прелази у

више разреде, где се учи виша математика љубави са свим познатим и непознатим количинама.

Иво Андрић

- Највећа будала није онај који не умије да чита, него онај који мисли да је све оно што прочита истина.
- Људи који сами не раде и не предузимају ништа у животу лако губе стрпљење и падају у погрешке кад суде о туђем раду.
- Овај свет у ком живимо тако је саздан да је онај који се плаши већ изгубљен.
- Врло рано сам сазнао да сваки минут живота може бити тежак колико и живот цео.
- Људи мале памети ретко се труде да не буду досадни.
- Мир и спокојство, једини су добра и највеће достојанство скромних судбина и безимених људи.
- Сладострасници, кад живот чула протутњи и сагори, остају мрачни, горки и тешки себи и другима.

Душко Радовић

- Ко први девојица његова девојка. Ко последњи девојици, његова жена.

• Храбри мушкирци трескају вратима кад долазе у кућу, а кукавице само кад одлазе.

• Волите се кад нисте заједно. То је права љубав. Ко уме да воли само кад је заједно, тад не прави питање с ким је.

• Био је нико и ништа, сад је нико и нешто.

• Истине су све гласније, јер су они који треба да их чувају све старији.

Јован Дучић

- У браку жена тражи све што јој се допада и узме све што може отети.
- Лепа је свака жена осим оне која мисли да то није, и оне која мисли да јесте.
- Жене не знају да поштују, него да воле. Стога оне не траже ни да ви њих поштујете, него да их волите.
- Као глад, ни љубав нема очију, али љубомора нема памети.
- Љубав је чак и херојство, јер тражи жртве.
- Младост и љубав, то је све што живот има.
- Постоји лудило љубави, али не и мудрост љубави.